

મોક્ષાર્થિના પ્રત્યહં જ્ઞાનવૃદ્ધિ કાર્યા ।

શ્રી

જૈન ધર્મ પ્રકાશ

પુસ્તક ૬૦ થું

::

અંક ૨ બે

વીર સંવત ૨૪૭૦

❀

વિક્રમ સંવત ૨૦૦૦

ભાગશર

પ્રગટકર્તા—

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા

ભાવનગર

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ

બહારગામ માટે બાર અંક ને ભેટના પોસ્ટેજ સાથે વાર્ષિક લવાજમ રૂ. ૧-૧૨-૦

પુસ્તક ૬૦ મુ.
અંક ૨ ભા.

માગશર.

{ વીર સં. ૨૪૭૦
{ વિક્રમ સં. ૨૦૦૦

અનુક્રમણિકા

૧. પ્રભુ પાસે યાચના	...	...	...	(એન. બી. શાહ.) ૩૩
૨. અઘર્મ કા વિધ્વંસ	...	...	...	(રાજમલ ભંડારી) ૩૪
૩. શ્રી પ્રશ્નસિધ્ધિ : ૩	...	...	...	(આ. શ્રી વિજયપદ્મસરિ) ૩૭
૪. વીરવિલાસ : ૨	...	...	...	(મૌકિક) ૪૧
૫. પ્રાસંગિક હુહા :	...	...	...	(એન. બી. શાહ) ૩૩, ૪૪
૬. કેટલાક ન્યાય	...	...	...	(ડૉ. દોશલાલ રસિકદાસ કાપડિયા) ૪૫
૭. શુભરત્ન સંવત્સર તપ	...	...	...	(કુંવરજી) ૪૬
૮. સમકિતદષ્ટિ શુભ કેવો હોય ?	...	...	...	(કુંવરજી) ૫૦
૯. શ્રી વીરજિન સ્તુતિ	...	...	...	(મગનલાલ મોતીચંદ શાહ) ૫૨
૧૦. પ્રશ્નોત્તર	...	...	...	(પ્રશ્નકાર-દેવચંદ કરશનજી-રાધનપુર) ૫૩
૧૧. શિશુ-પ્રાર્થના	...	...	...	(મગનલાલ મોતીચંદ શાહ) ૫૬
૧૨. શ્રી તત્ત્વાર્થસૂત્ર-સાનુવાદ : અધ્યાય ૭ મો	...	...	...	(સુનિ રામવિજયજી) ૫૭
૧૩. પ્રભાવિક પુરુષો : પટ્ટધરજેલડી. પ	...	...	...	(મોહનલાલ દોપચંદ ચોકસી) ૬૧

નવા સભાસદોનાં નામ

૧. શાહ પદ્માલાલ બીખાભાઈ	મુ. ગ્રામ	લાઈફ મેમ્બર
૨. શાહ ચંપકલાલ અમીચંદ	બાવનગર	"
૩. શાહ પ્રભુદાસ ચુડીલાલ	"	વાર્ષિક મેમ્બર

નવા જૈન પંચાંગ

બેઠપુરી શ્રીમદ શિવલાલના ચંદ્રાચંદ્ર પંચાંગને આધારે આપણે પાળવાની તિથિ વચાર્થ સચવનારા પંચાંગ અમે બહુ વર્ષોથી યનાવીએ છીએ તે પ્રમાણે યનાવ્યા છે કાગળોની મુશ્કેલ મેંઘવારી છતાં અર્પિત કરનારની સગવડ ખાતર અમે સો નોકલન રૂ. ૫) અને છટકે નકલનો એક આનો રાખેલ છે. પોસ્ટેજ ભુદૃ. (અમે ગયાં એકમ બતાવેલી શ્રુતિ આ પંચાંગોમાં સુધારેલી છે.)

મોક્ષાર્થિના પ્રત્યહં જ્ઞાનવૃદ્ધિઃ કાર્યા । (મુદ્રાલેખ)

પ્રભુ પાસે યાચના

(એનાં મધુર સ્વનાં આલે ભુલાય ક્યાંથી-એ રાગ.)

ભગવાન તેરા દર્શન, દીખાવો આ સેવકને;
તલાવી રહું છે દિલડું, દીખાવો આ સેવકને. લ૦ ૧
રાગ દ્રેષ તે હટાવી, કર્મો સભી ખપાવી;
મુક્તિ વધૂ વરી હૈ, દીખાવો આ સેવકને. લ૦ ૨
સંસારરૂપી આ નંલધિ, કર્મરાજે ક્રીધો બંધી;
મુખશાંતિ તો કહાં હૈ? દીખાવો આ સેવકને. લ૦ ૩
ચોરાશી લક્ષ યોનિમાંહિ, કુટાચો આંહિ તાંહિ;
શુદ્ધ જ્ઞાન તો નહિં હૈ, દીખાવો આ સેવકને. લ૦ ૪
અળ છોડી મોહ માયા, તુમ દર્શ કરને આયા;
એન. બી. અધીર હુઆ હૈ, દીખાવો આ સેવકને. લ૦ ૫

—: દુહા :-

મિત્રો પ્યારે જગતમેં, હું કોધ બડા અંડાલ;
ઉરકો લપટ અપેટકે, બાંહે દુવેમેં ડાલ. (૧)

નયનસે નીરખો જિનરાજ સખ, મુનો શ્રવણસે ગાન;
નિશદિન રસનાસે કરો, કીર્તન બની એક ધ્યાન. (૨)

એન. બી. રાહ-ભર્ય

अधर्म का विध्वंस

(तर्ज-खूब लड़ी सरदानी वह तो, आंसीवाली रागी थी.)

वीरप्रभु महावीर जिन्होंने, अधर्म का विध्वंस किया ।
 सत्य ज्ञान का रवि प्रकटा कर, मिथ्यातम को नष्ट किया ॥ टेक० ॥
 धर्म नाम पर मूक पशु, जब यज्ञ में होमे जाते थे ।
 यज्ञ याज्ञ में धर्म बताकर, विप्रवर्ग हरखाते थे ॥
 ऐसे समय में वीरप्रभु का, क्षत्रीवंश में जन्म हुआ ।
 वीरप्रभु महावीर जिन्होंने, अधर्म का विध्वंस किया ॥ सत्य० ॥ १ ॥
 सिद्धार्थ दुलारे विशालानंदन, वर्द्धमान कहलाये हैं ।
 चरम तीर्थंकर शासननायक, बहुलम विश्व कहाये हैं ॥
 बाल्यकाल में खेल देख संग, देवों को भी परास्त किया ।
 वीरप्रभु महावीर जिन्होंने, अधर्म का विध्वंस किया ॥ सत्य० ॥ २ ॥
 वीर धीर गर्भीर प्रभु का, अभिषेक महोत्सव करते हैं ।
 शंका इन्द्र की दूर हटाने, मेरुगिरि कम्पाते हैं ॥
 महापराक्रमी जान प्रभु का, महावीर ! फिर नाम दिया ।
 वीरप्रभु महावीर जिन्होंने, अधर्म का विध्वंस किया ॥ सत्य० ॥ ३ ॥
 धर्म नाम पर पशु संहार लख, वीर अति दुःख पाये हैं ।
 भारतवासी धर्म सुलाकर, पापों में लिपटाये हैं ॥
 भारत की यह देख परिस्थिति, निश्चय मन में शीघ्र किया ।
 वीरप्रभु महावीर जिन्होंने, अधर्म का विध्वंस किया ॥ सत्य० ॥ ४ ॥
 इन्द्रभूति और अग्निभूति, इस धर्म के ठेकेदार हुवे ।
 स्वर्ग मोक्ष का सर्टिफिकेट भी, देने को तय्यार हुवे ॥
 धेदों की उस सत्य स्मृति का, अर्थ नहीं अनर्थ किया ।
 वीरप्रभु महावीर जिन्होंने, अधर्म का विध्वंस किया ॥ सत्य० ॥ ५ ॥
 यज्ञ याज्ञ का करनेवाला, हो धर्मी कहलाया था ।
 यज्ञ याज्ञ से विमुख हुआ, वह पापी माना जाता था ॥
 ऐसे समय में यज्ञ धर्म ही, राष्ट्र का धर्म बनाय दिया ।
 वीरप्रभु महावीर जिन्होंने, अधर्म का विध्वंस किया ॥ सत्य० ॥ ६ ॥
 जहां देखो वहां विप्र बगेरे, यज्ञों की धूम मचाई थी ।
 परम पुनित इस भारत भू पर, रक्तों की नदी बहाई थी ॥
 इसी पाप को शीघ्र हटावे, वीर प्रभु का जन्म हुआ ।
 वीर प्रभु महावीर जिन्होंने, अधर्म का विध्वंस किया ॥ सत्य० ॥ ७ ॥

(३५)

राजपाट सब त्याग प्रभुवर, संयम को अपनाते हैं ।
मोह शत्रु को परास्त कर के, आतम ज्योति जगते हैं ॥
अनिष्ट हटाने फिर भारत का, सत्यामृत वरपाय दीया ।
वीरप्रभु महावीर जिन्होंने, अधर्म का विध्वंस कीया ॥सत्य०॥८॥

हे आर्य शिरोमणि भारतवासी, सोचो और विचारो तो ।
सब को सुख पियारा है, फिर कीसको दुःख बताओ तो ॥
सब प्राणी में निज सम आतम, इस का नहीं कुछ ज्ञान कीया ।
वीर प्रभु महावीर जिन्होंने, अधर्म का विध्वंस कीया ॥सत्य०॥९॥

सब जीवों को अपना जीवन, अधिक पियारा लगता है ।
जैसा दुःख अपने को होता, वैसा उनको होता है ॥
धर्म नाम पर उनका जीवन-धन फिर क्यों बरवाद कीया ? ।
वीर प्रभु महावीर जिन्होंने, अधर्म का विध्वंस कीया ॥सत्य०॥१०॥

अधर्म में नहीं धर्म मनाओ, सत्य वस्तु अब पहिचानो ।
अधर्म कार्य का प्रायश्चित्त करके, ऐसा अब निश्चय ठानो ॥
निज समान है सर्व आतमा, यही तत्त्व समझाय दीया ।
वीर प्रभु महावीर जिन्होंने, अधर्म का विध्वंस कीया ॥सत्य०॥११॥

हनन को कहते हैं हिंसा, नहीं हनने में रही अहिंसा ।
सत्य धर्म है यह भारत का, हननार्थक सब मिथ्या है ॥
भारत गुरु उन इन्द्रभूति का, संशय सर्व मिटाय दीया ।
वीर प्रभु महावीर जिन्होंने, अधर्म का विध्वंस कीया ॥सत्य०॥१२॥

सर्वशिरोमणि इन्द्रभूति थे, और भी थे पटधर ग्यारा ।
सब का संशय सर्व मिटा कर, शिष्य बनाया है ग्यारा ॥
हिंसा चक्र का अस्तित्व मिटाकर, अहिंसा का प्रचार कीया ।
वीर प्रभु महावीर जिन्होंने, अधर्म का विध्वंस कीया ॥सत्य०॥१३॥

सब प्राणी को अभयदान दे, पापों से मुक्त कराया है ।
भेद भाव सब दूर हटा कर, सब को फिर अपनाया है ॥
हिंसा वृत्ति पशु तक की हटाकर, एक जगह बैठाया दीया ।
वीर प्रभु महावीर जिन्होंने, अधर्म का विध्वंस कीया ॥सत्य०॥१४॥

अहिंसा धर्म से फिर भारत को, प्रभुने श्रेष्ठ बनाया है ।
भारत का सब पाप नष्ट कर, मिथ्या तिमिर हटाया है ॥
नर्क हुई थी भारतभूमि, इस को स्वर्ग बनाया दीया ।
वीर प्रभु महावीर जिन्होंने, अधर्म का विध्वंस कीया ॥सत्य०॥१५॥

(३६)

धर्म अहिंसा उन्नति कारक, अवनत सब ही हरता है ।
इसको जो जन है अपनाता, उनको श्रेष्ठ बनाता है ॥
प्रत्यक्ष प्रमाण है इसके गांधी, उनको श्रेष्ठ बनाय दिया ।
वीरप्रभु महावीर जिन्होंने, अधर्म का विध्वंस कीया ॥सत्य॥१६॥

तब अहिंसा का नहीं समझे, वह कायर बतलाते हैं ।
तब समझनेवाले तो, बलवान महा कहलाते हैं ॥
वीर नहीं महावीर जिन्होंने, वीरतत्त्व प्रगटाय दिया ।
वीरप्रभु महावीर जिन्होंने, अधर्म का विध्वंस कीया ॥सत्य॥१७॥

सर्वमान्य संस्था भारत की, कांग्रेस आज कहा है ।
सर्व शिरोमणि नेताओं की, बलम यही मना है ॥
भारत को आजाद बनाने, शस्त्र 'अहिंसा' मुख्य कीया ।
वीरप्रभु महावीर जिन्होंने, अधर्म का विध्वंस कीया ॥सत्य॥१८॥

भारतवासी भाई इस पर, शंका सदा ही करते हैं ।
लाला लाजपतराय के जैसे, भी प्रशोत्तर करते थे ॥
नरीमान से और भी नेताने, गांधीजी से प्रश्न कीया ।
वीरप्रभु महावीर जिन्होंने, अधर्म का विध्वंस कीया ॥सत्य॥१९॥

शंकावाले सब भाई को, गांधीजी समझाते हैं ।
कायर नहीं बलवान अहिंसा, निश्चय फिर करवाते हैं ॥
वीर प्रभु की 'वीर अहिंसा', नहीं इसको कायर जान लीया ।
वीर प्रभु महावीर जिन्होंने, अधर्म का विध्वंस कीया ॥सत्य॥२०॥

अहिंसा मार्ग जो चलते हैं, वह निर्भय हो कर रहते हैं ।
दिन पर दिन बलशाली हो कर, शत्रु को फिर दमते हैं ॥
सब प्रकार से स्वतंत्र हो कर, जीवन में विधाम लीया ।
वीर प्रभु महावीर जिन्होंने, अधर्म का विध्वंस कीया ॥सत्य॥२१॥

भारत को आजाद बनाने, अहिंसा शस्त्र उठाया है ।
गांधीजी को इस श्रद्धा से, अखिल विश्व चराया है ॥
सब शस्त्रों को निर्वल करने-वालो यही मार्ग लीया ।
वीर प्रभु महावीर जिन्होंने, अधर्म का विध्वंस कीया ॥सत्य॥२२॥

अस्त्र शस्त्र नाबुद् बने, यह चक्र अहिंसा पसा है ।
दुष्ट वृत्ति को परास्त कर के, विजयी बनाने जैसा है ॥
भारत का उद्धारक है, और शत्रुओं का दमन कीया ।
वीर प्रभु महावीर जिन्होंने, अधर्म का विध्वंस कीया ॥सत्य॥२३॥

શ્રી પ્રશ્નસિંધુ

(૩)

રચયિતા—આ. શ્રી વિજયપગસુરિ

(અનુસંધાન પૃષ્ઠ ૮ થી)

૨૫. પ્રશ્ન—ઘોલના પરિણામનું સ્વરૂપ શું ?

ઉત્તર—સૌંસારી જીવોના જે ચડતા ઊતરતા પરિણામ તે ઘોલના પરિણામ કહેવાય. આવા આયુષ્યકર્મ બાંધવા યોગ્ય ઘોલના પરિણામ પોતાની જિંદગીના અમુક ભાગમાં જ થાય છે, સર્વદા થતા નથી; માટે જ આયુષ્ય કર્મ બીજા કર્મોની માફક વારંવાર બાંધી શકાતું નથી. જે કે આયુષ્ય કર્મ ઘોલના પરિણામે બાંધાય છે, તે પણ પોતાની જિંદગીના (સંપૂર્ણ આયુષ્યના) બે ભાગની અંદરના વર્ષોમાં થતા ઘોલના પરિણામથી આયુષ્યકર્મનો બાંધ ન થાય. વહેલામાં વહેલા જિંદગીના બે ભાગ પીટ્યા બાદ જ ઘોલના પરિણામે આયુષ્ય કર્મનો બાંધ થાય અને મોડામાં મોડા ત્રીજે ભાગ, નવમો ભાગ વગેરે કર્મે છેવટે છેલ્લા અંતર્જીવિત નિશ્ચયે ઘોલના પરિણામ થતા હોવાથી જરૂર આયુષ્યકર્મનો બાંધ થાય. જ્યારે પરભવમાં જવાની લગભગ કાંઈક ઊણુ બે વધી બાકી હોય, તે છેલ્લું અંતર્જીવિત કહેવાય. જે શુભ પરિણામની કે અશુભ પરિણામની ધારા અવિચિત્ર ચડતી કે ઊતરતી હોય, તો આયુષ્ય કર્મનો બાંધ ન થાય. આઠમા અપૂર્વકરણુ શુભસ્થાનકથી માંડીને ડેઠ અયોગી શુભસ્થાનક સુધી શુભ પરિણામ ચઢતા હોવાથી આયુષ્ય કર્મ ન બાંધાય, એ પ્રમાણે પડતા પરિણામની બાળખતમાં પણ સમજી લેવું. વહેલા મિથ્યાદષ્ટિ શુભસ્થાનકથી માંડીને મિશ્ર શુભસ્થાનક સિવાયના છઠ્ઠા પ્રમત્ત શુભસ્થાનક સુધીના પાંચ શુભસ્થાનકોમાં અમુક સમયે જ એવા ઘોલના પરિણામ સંભવે છે. તેવા પરિણામ મિશ્ર શુભસ્થાનકે સંભવતા નથી, માટે મિશ્રદષ્ટિ જીવો આયુષ્યકર્મ બાંધતા નથી અને તેથી તે મરણુ પણ પામતા નથી. કહ્યું છે કે—“ ન સમ્મમિચ્છો કુળદ કાલં ” સાતમા અપ્રમત્ત શુભસ્થાનકે દેવાયુષ્યનો બાંધ શરૂ ન કરાય, પણ છઠ્ઠે શુભકાલે શરૂ કર્યો

है भारतवासी ! सत्य श्रद्धासे, वीर अहिंसा अपनाओ ॥
 द्वेष द्वेष को शीघ्र नष्ट कर, प्रेम परस्पर फिर चाहो ॥
 निज समान है सर्व आत्मा, 'राज' तत्त्व पहिचान लीया ।
 वीर प्रभु महावीर जिन्होंने, अधर्म का विध्वंस कीया ॥सत्य॥२३॥

जब जब होता विश्व में, श्रेष्ठ धर्म का हास ।
 आते हैं महापुरुष फिर, करते धर्म विकास ॥ २५ ॥

રાજમલ મંદારી-આમર (માલવા)

(૩૭)

હોય તો પૂરો કરી શકાય. આ અપેક્ષાએ “પહિલાં પાંચ ગુણુસ્થાનકે એવા ધોલના પરિણામ સંભવે છે” એમ બતાવવું. ૨૫.

૨૬. પ્રશ્ન—સોપકમ આયુષ્યવાળા છવો પરભવતું આયુષ્ય કયારે બાંધે ?

ઉત્તર—જે નિશિત્તથી આયુષ્ય બોધું થાય તે ઉપક્રમ કહેવાય. આવા ઉપક્રમવદે કાંબી સ્થિતિવાળું જે આયુષ્ય થોડા કાળમાં ભોગવાય તે સોપકમ આયુષ્ય કહેવાય. આવા સોપકમ આયુષ્યવાળા છવો પોતાના વર્તમાન ભવના આયુષ્યનો જ્યારે ત્રીજો ભાગ બાકી રહે ત્યારે આગામી ભવતું (અહીંનું) આયુષ્ય પૂર્ણ થયા બાદ જે ભવમાં જવાનું હોય તે ભવતું) આયુષ્ય બાંધે. આ શેષ રહેલા ત્રીજા ભાગમાં જે છવોને એવા ધોલના પરિણામ થાય, તેઓ જ પરભવના આયુષ્યને બાંધ કરી શકે. જેઓ એ વખતે પરભવના આયુષ્યને ન બાંધે, તેઓ પોતાના આયુષ્યના આઠ ભાગ ગયા બાદ નવમા ભાગે પરભવના આયુષ્યને બાંધે. એ વખતે ધોલના પરિણામ ન થવાથી કદાચ પરભવાયુનો બાંધ ન કરે, તો સત્યાવીશમા ભાગ બાકી રહે એટલે પોતાના આઠ આયુષ્યના ૨૬ ભાગ ગયા બાદ સત્યાવીશમા ભાગે પરભવાયુષ્યને બાંધે. જેઓ આ સમયે પણ ધોલના પરિણામનો અભાવ વગેરે કારણને લઈને પરભવાયુષ્યને ન બાંધી શકે તેઓ છેવટના અંતર્મુહૂર્તે તો જરૂર પરભવતું આયુષ્ય બાંધે; કારણ કે દરેક સંસારી છવ પરભવતું આયુષ્ય બાંધીને જ પૂર્ણ ભવનો ત્યાગ કરી આગામી ભવમાં બંધ, એમ ગણુધર શ્રી સુધર્માસ્વામીજીથી તેવીસમી પાઠે થયેલ આર્ય શ્યામાચાર્ય ભગવંતે બનાવેલા શ્રી પ્રજ્ઞાપના સૂત્રમાં જણાવ્યું છે. તેના પાઠ આ પ્રમાણે—“સિય તિમાગે, સિય તિમાગતિમાગે, સિય તિમાગતિમાગતિમાગે ત્તિ” આ સૂત્રની ટીકામાં પૂત્રપદ્મી મલ્લયગિરિ મહારાજે સ્પષ્ટ જણાવ્યું છે કે—તિમાગે=ત્રીજા ભાગે, તિમાગતિમાગે=નવમા ભાગે, તિમાગતિમાગતિમાગે=સત્યાવીશમા ભાગે પરભવાયુષ્ય બાંધાય વગેરે. આ બાબતમાં કેટલાએક આચાર્યોના મત એવો છે કે સત્યાવીશમા ભાગથી આગળ પણ છેવટના અંતર્મુહૂર્ત સુધી વિભાગ કરવાના કરવી. ૨૬.

૨૭. પ્રશ્ન—નિરુપકમ આયુષ્યવાળા છવો કયા કયા બાણવા ?

ઉત્તર—(૧) અસંખ્ય વર્ષના આયુષ્યવાળા યુગલિયા મનુષ્ય અને તિર્થંચ. (૨) તે જ ભવમાં મોક્ષે જનારા છવો. (૩) નારકી (૪) દેવો (૫) ચોવીશ તીર્થંકર, ૧૨ અકવર્તી, ૬ વાસુદેવ, ૬ બળદેવ, ૬ પ્રતિવાસુદેવ એ રીતે ૬૩ શલાકા પુરુષે—આ બધા છવો નિરુપકમ આયુષ્યવાળા બાણવા એમ મહોપાધ્યાય શ્રી વિનયવિજયજી મહારાજે લોકપ્રકાશના ત્રીજા સર્ગમાં ભવસ્થિતિ દ્વારમાં જણાવ્યું છે. આ બાબતમાં મતાંતર જણાવતાં તરવાર્યટીકાકાર જણાવે છે કે—તીર્થંકર, દેવ અને નારકો ઉપક્રમથી મૃત્યુ પામતા નથી; બાકીના છવો બંને રીતે મરણ પામે છે તથા અહીં જણાવેલા યુગલિકોતમાંના કોઈ યુગલિકને ઉદેશીને એમ પણ બને છે કે—“કેઇ યુગલિક-અકર્મભૂમિમાં ત્રણ પદ્યોપમના આયુષ્યવાળા

અંક ૨ ને]

શ્રી પ્રશ્નસિંધુ

તિર્થંચપણે અથવા મનુષ્યપણે ઉપજ્યા હોય, તે જીવ અન્તર્મુદ્ધર્ત સિવાય બાકીના આયુષ્યની અપવર્તના કરે.” એમ શ્રી મલયગિરિ મહારાજે શ્રી કર્મ-પ્રકૃતિમાં જણાવેલ ‘અદ્વાજોમુવક્ષોસં’ इत्यादि ગાથાની દીક્રામાં જણાવ્યું છે. એ દેવ નારક વગેરે પોતાના ચાહુ ભવના આયુષ્યના છ માસ બાકી રહે ત્યારે પરભવનું આયુષ્ય બાંધે. નારક જીવો ઉત્કૃષ્ટથી (વહેલામાં વહેલા) પોતાનું આયુષ્ય છ મહિના બાકી રહે ત્યારે અને જઘન્યથી અંતર્મુદ્ધર્ત બાકી રહે ત્યારે પરભવનું આયુષ્ય બાંધે એમ સર્વાનુયોગમય પંચમાંગ શ્રી વ્યાખ્યાપ્રજ્ઞસિ- (શ્રી ભગવતીજી)ના ઓઠમા શતકના પહેલા ઉદ્દેશાની દીક્રામાં શ્રી અભયદેવસૂરિ મહારાજે જણાવ્યું છે. તથા ઉપર “ છ મહિના બાકી રહે ત્યારે પરભવનું આયુષ્ય બાંધાય ” એમ બે જણાવ્યું છે તે બાળતમાં-નિરુપકમ આયુષ્યવાળા જીવો-પોતાના આયુષ્યનો વીજો ભાગ બાકી રહે ત્યારે જ પરભવના આયુષ્યને બાંધે, એમ શ્રી લોકપ્રકાશાદિમાં જણાવ્યું છે. ૨૭.

૨૮. પ્રશ્ન—સંમૂર્ચિત મનુષ્યો કયાં કયાં ઉત્પન્ન થાય ?

ઉત્તર—ગર્ભજ મનુષ્યોનાં-૧ વિદ્યામાં, ૨ મૂત્રમાં, ૩ ગળાખામાં, ૪ લીંટમાં, ૫ ઉડીમાં, ૬ પિત્તમાં, ૭ વીર્યમાં, ૮ લોહીમાં, ૯ પરમાં, ૧૦ મુતકમાં, ૧૧ ત્રચરની ખાળમાં, ૧૨ સ્ત્રીપુરુષના સંયોગમાં, ૧૩ અલગ પડેલા વીર્ય પુદ્ગલોમાં, ૧૪ ગર્ભજ મનુષ્યના મેલ પરસેવો વગેરે અશુચિ પદાર્થોમાં સંમૂર્ચિત મનુષ્યો ઉપજે છે. તેમને મન ન હોય તેથી અસંજી કહેવાય. તેનું અંશુલતા અસંખ્યાતમા ભાગ જેટલું શરીર હોય, પહેલું ગુણસ્થાનક હોવાથી મિથ્યાદષ્ટિ અગ્રાની કહ્યા છે. તેમનું આયુષ્ય અંતર્મુદ્ધર્ત પ્રમાણ હોય છે. તેઓ અપર્યાપ્તા અવસ્થામાં જ મરણ પામે છે, એમ પ્રજ્ઞાપના સૂત્રના પહેલા પ્રજ્ઞાપના પદમાં મનુષ્યપ્રકૃતિમાં તથા લોકપ્રકાશ, કર્મગ્રંથ દીક્રાદિ અનેક ગ્રંથોમાં જણાવ્યું છે. ૨૮.

૨૯. પ્રશ્ન—દેવો અને નારકીઓ અનન્તર (ચાહુ ભવ પછીના તરતના) ભવમાં દેવપણું કે નારકપણું ન પામે તેનું શું કારણ ?

ઉત્તર—જે મુખ્ય કારણોની સેવનાથી દેવપણું કે નારકપણું પામી શકાય તેવાં મુખ્ય કારણો દેવભવમાં અને નારક ભવમાં હોતા નથી, માટે દેવો અધીને અનન્તર ભવમાં દેવપણું કે નારકપણું પામતા નથી. એ રીતે નારક જીવો પણ નારકમાંથી નીકળીને અનન્તર ભવમાં દેવ ન થાય ને નારકી પણ ન થાય, પણ તેઓ વચમાં મનુષ્યપણે કે તિર્થંચપણે એક વાર ઉપજીને પછીના ભવમાં દેવપણું કે નારકપણું પામી શકે એમ જણાવવા માટે અનન્તર ભવમાં તેઓ દેવ નારક ન થાય એમ શ્રી પ્રજ્ઞાપના સૂત્ર, લોકપ્રકાશ, જીવવિચાર પ્રકરણાદિમાં કહ્યું છે.

૩૦. પ્રશ્ન—જે મુખ્ય કારણોની સેવનાથી દેવપણું પ્રાપ્ત થાય, તેવાં કારણો કયા કયા ?

ઉત્તર—૧ સરાગસંયમ, ૨ દેશચિરંતિ, ૩ સુપાત્રદાન, ૪ અવ્યક્ત સામાયિક, ૫ ખાલતપ વગેરે મુખ્ય કારણોથી દેવપણું પ્રાપ્ત થાય. સરાગસંયમ વગેરેની સાધના દેવો તથા નારક છવો કરી શકતા નથી માટે તેઓ અનંતરભવમાં દેવપણું પામી શકતા નથી. આ પ્રસંગે દેવાયુખ્ય બાંધવાના ૧૫ કારણો ખાસ બાજુવા બેઠએ. તે સંવેગમાલામાં જણાવ્યા છે.

૩૧. પ્રશ્ન—કયા કયા મુખ્ય કારણોની સેવનાથી નારકપણું પમાય ?

ઉત્તર—મહારંભ, મહાપરિગ્રહ વગેરે મુખ્ય કારણોની સેવનાથી નારકપણું પ્રાપ્ત થાય. આવા કારણોની સેવના દેવો તથા નારક છવો તીવ્ર સંકલેશથી કરી શકતા નથી, માટે દેવો અને નારક છવો અનંતરભવમાં નારકપણું ન પામી શકે. તીવ્ર પુણ્ય કર્મોના બંધ કરાવનારાં સાધનો નથી દેવભવમાં ને નથી નારક ભવમાં એક તીવ્ર પાપને બાંધવાનારાં સાધનો પણ તે બંને ભવમાં હોતાં નથી. આ સુદાર્થી કહ્યું છે કે—“ જવવજ્જંતિ સકાપ નારચ દેવા ય નો ચેવ ” આ પ્રસંગે નરકમાં જવાના ૧૫ કારણો વિસ્તારથી સંવેગમાલામાં જણાવ્યા છે. તે યાદ રાખીને તેવા કારણોથી અલગ રહેવું એમાં જ આત્મહિત સમાયું છે. ૩૧.

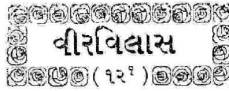
૩૨. પ્રશ્ન—ચાર પ્રકારના દેવોમાં પહેલાં “ ભવનવાસી દેવો ” કહ્યા છે. અહીં “ ભવનવાસિ ” શબ્દની વ્યુત્પત્તિ કઈ રીતે શાસ્ત્રમાં જણાવી છે ?

ઉત્તર—જે દેવો ભવનમાં રહેવાના સ્વભાવવાળા હોય તે ભવનવાસી કહેવાય. આ વ્યુત્પત્તિ ભુવનપતિના દશે લેહોમાં ન થતી શકે, પણ અસુરકુમાર સિવાયના નવ લેહોમાં થતી શકે છે, કારણ કે નાગકુમાર વગેરે નવ નિકાયના દેવો ઘણું કરીને ભવનોમાં વિશેષ કાળ (વધારે સમય) રહે છે, ને કોઈ વખત આવાસોમાં (પણ) રહે છે. આનાથી ઊલટી સ્થિતિ (સ્વરૂપ) અસુરકુમાર દેવોમાં હોય છે. એટલે તેઓ ઘણો વખત આવાસમાં રહે છે ને કોઈ કોઈ વખત ભવનોમાં પણ રહે છે, એમ શ્રી પ્રજ્ઞાપના સૂત્રના પહેલા પ્રજ્ઞાપના પદમાં દેવપ્રજ્ઞાપનામાં ટીકાકાર શ્રી મલથગિરિ મહારાજે જણાવ્યું છે, તે પાઠ દ્રઢકામાં આ પ્રમાણે બાજવો.

“ ભવનેપુ વસન્તીત્યેવંશીલા ભવનવાસિનઃ, एतद् बाहुल्यतो नागकुमारा-
द्यपेक्षया दृष्टव्यं ॥ ते हि प्रायो भवनेपु वसन्ति कदाचिदावासेपु ॥ असुरकुमारा-
स्तु प्राचुर्येणावासेपु कदाचिद् भवनेष्विति ॥ ”

૩૩. પ્રશ્ન—ભવન અને આવાસનું સ્વરૂપ શું ?

ઉત્તર—ભવનનો બહારનો ભાગ ગોળ ને અંદરનો ભાગ સમચોરસ, તથા નીચેનો ભાગ કમંડની કણિકાની જેવો હોય ને આવાસની અંદર મોટા મંડપ હોય છે, એમ શ્રી પ્રજ્ઞાપના સૂત્રની ટીકામાં જણાવ્યું છે. (આહુ)

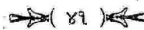
ન ગણી જપમાળા એક, તાથ નિરંજન નામની રે.૨

આ સંસારમાં કંચન અને કામિનીને ધન્ય માની, પૈસા અને કુટુંબની આસના-વાસનામાં જીવનની સંપૂર્ણતા માની, પૈસા મેળવવા, વધારવા અને વળવવાના કાર્યને જિજ્ઞાસી સાર માન્યો, પૈસાની અને ધરની, ધનની અને કુટુંબીઓની ચિંતામાં તેનો વિચાર કરવો એ જ સાર તત્ત્વ ગણ્યું; પણ એ ક્યાં સુધી પોતાનાં છે? કેટલાં રહેવાનાં છે? તેનો અને પોતાનો સંબંધ વસ્તુગતે કેવા પ્રકારનો છે? એનો પ્રાણી વિચાર કરતો નથી. એ સ્તીતર વર્ષની વયે પણ સરવૈયાં કાઢ્યાં કરે છે અને અર્થવગરની કુટુંબની ચિંતા કર્યાં જ કરે છે. એ ચિંતા, વિચારણા અને ગોઠવણમાં આખો વખત ગળ્ય છે. મળે તો વળવવાની અને ન મળે તો મેળવવાની અનેક ગોઠવણ, ભાંજગડ અને પાસા ગોઠવવામાં સવારની રાત પડી ગય છે. દિવસો, માસો અને વર્ષો આદ્યાં ગય છે અને ગમે તેટલી મોટી વય થાય તો પણ એમાં શાંતિ વળતી નથી, સ્થિરતા આવતી નથી અને જિલ્દી વય વધતાં ધન સંગ્રહ કરવાની ઇચ્છા વધારે તીવ્ર બનતી ગય છે. કુટુંબ-ચિંતામાં વધારે થવાના પ્રસંગો વધતા ગય છે. નાનપણમાં માત્ર પોતાની જ ચિંતા હોય છે પણ મોટી ઉંમરે જવાબદારી વધતી જતી દેખાય છે, વડિલપણાનો મોહ વધતા ગય છે અને સુરખીનદ વનમતી ગય છે. એટલે ધન, માલ, ધર, કુટુંબની વિચારસાર-પ્રધાનતા એકંદરે વધતી જ ગય છે અને વયના વધારા સાથે એમાં પણ વધારો જ થતો ગય છે. આ જીવનનો હેતુ શો? અહીં શા માટે? આ બધી ગોઠવણ અને યોજના પોતે જિલ્દી કરેલી છે કે એમાં કાંઈ તથ્યાંશ છે? એ સ્થાયી છે કે વિનાશી છે? એમાં કાંઈ અક્ષલ જેવી વાત છે કે માત્ર ગતાવુગતિકતા છે કે આંધળો મોહ છે? આવો વિચાર પણ ભાગ્યે જ આવે છે. કોઈ વાર એવો વિચાર અંદર ને અંદર ઝળચી ગય તો પાછો અંદર જ શમી ગય છે. કારણ આદર્શ જ મળે નહિ અને આદર્શની કોઈ વાર વિચારણા કરી હોય તો તેને સેવવાનો કે તેને વારંવાર આંતરચક્ષુ સન્મુખ રાખવાનો પ્રસંગ જ સાંપડે નહિ. આવી દશા છે, એટલે અસ્તવ્યસ્ત જીવન ગમે ત્યાં ધસકાર્થ જતું દેખાય છે અને પવન પ્રમાણે વાયવે ચઢી આડુંઅવળું કે આડું પાછું થયા કરે છે.

આગપણની પરાધીનતામાં, બુવાનીના દિવાનાપણામાં, વેપારધંધાની જંગળમાં,

૧. વીરવિલાસની માળાની આ સંખ્યા છે. દરેક લેખ સ્વતંત્ર હોઈ આગલા લેખના સંબંધ વગર વાંચી શકાય તેવી તેની યોજના છે. આ લેખ આગલા લેખ નં. ૧૧ નો ઉત્તરાર્ધ હોવા છતાં સ્વતંત્ર છે.

૨. આ વ્રતની પૂન પૈકી પાંચમાં પરિગ્રહપરિમાણ વ્રતની છઠ્ઠી ધૂપપૂજની ત્રીજી ગાયોતું બીલું ચરણ.

સગાસંબંધીઓના વેષ જળવવામાં, ક્રોધહાર શેઠ કે ઉપરીના દંડગંધા વગરના હુકમોનો અમલ કરવામાં, ધન મેળવવાની બાજુએ ગોઠવવામાં, ન મળે તો તેની ચિંતામાં, મળી નય તો તેની જળવણીની ચૂંચવણોમાં, જરા ઓછું થઈ નય તો જાણે પોતાનું જ કાંઈ ખરેખરું ગુમાઈ ગયું હોય તેની વિમાસણમાં, સમાજ સંરચા કે દેશના મંડળમાં રચાન મેળવવાના તલસાટમાં, મળી ગયું હોય તો તેને જળવવાની ખટપટમાં અને આવી આવી રચૂળ બાજોતોમાં અથવા ઐહિક ભાવોમાં વખત નય છે, પણ પોતે કોણુ ? શા માટે ? અને ક્યાંનો ? અથવા પોતાનો આ સર્વ વસ્તુ, સ્તેહી સગાં કે ભાવો સાથેનો સંબંધ કેટલો ? અને ક્યાં સુધીનો ? એનો પ્રાણી વિચાર કરતો નથી. એ તો આંધળે ખહેરૂ કૂટયે જ નય છે, સંસારરાગમાં લપટાયે જ નય છે અને નકામા પ્રયાસમાં વલખાં માર્યાં જ કરે છે.

આ ચેતન પોતે પરમાત્મા છે, એનામાં અનંત જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર, વીર્ય, ઉપયોગ ભરેલાં છે, કોંસી કોંસીને ભરેલાં છે, પોતાને સ્વાધીન છે, પ્રવાસથી પ્રકટ કરી શકાય તેવાં છે, સાચા આનંદનાં સીમાચિહ્નો છે, અનંત કાળ સુધી પોતાનાં બનાવી શકાય તેવા છે, સર્વ ઉપાધિથી પર છે અને પોતામય છે એનો એને વિચાર આવતો નથી, એ વાતની એને પિછાન થતી નથી, એ વાત એનામાં જામતી નથી. એ આદિમિક ગુણ સ્વાધીન છે અને મહા-મૂલ્યવાન રત્નો, અનર્થ જન્મનો અંદર ભરેલો છે તેની પીછાન વગર પ્રાણી ન્યાં ત્યાં રખડયા કરે છે, દાર દારે ભટક્યા કરે છે, રચૂળ સુખમાં આનંદ માને છે અને બાહ્યભાવમાં લપટાઈ નય છે, એ અંદરનો જન્મનો કેમ જામે ? ક્યારે જામે ? કેમ હરતગત થાય ? તે વિચારવાનું છે.

પ્રથમ એ જન્મનાને ઝોળખવો જોઈએ, પછી એને વિકસાવવો જોઈએ અને ત્યાર પછી એને સ્વાધીન કરી એમાં મનની સ્થિરતા કરવી જોઈએ. એનો ઉપાય શો ? જોણે એ જન્મનો સ્વાધીન કર્યો છે તેનો આદર્શ સન્મુખ રાખવો. એ ન થાય તો જન્મનો મેળવવાની તમસા લાગે તેટલા માટે જે પરમાત્માએ એ જન્મનો પ્રકટ કરી તનમય જીવન જીવ્યું છે, અનંત આનંદમય સ્થિતિ પ્રાપ્ત કરી છે અને ધન્ય દશાએ પહોંચી ગયા છે તેનો આદર્શ સ્પષ્ટ કરવો, તે આદર્શ જીવવા પ્રયત્ન કરવો અને તે આદર્શ તેટલા માટે હૃદય સન્મુખ રાખવો.

આને માટે 'નય' એ પ્રાથમિક માર્ગ છે. આદર્શનો ખ્યાલ કરી એને વારંવાર સંભારવો, એને યાદ કરવો, એના મય થઈ જવું અને હિંમતાં, મેસતાં, જંગતાં કે હરતાંફરતાં એ આદર્શ સન્મુખ રહે એવી ગોઠવણ કરવી. આપણે સર્વસંગ ત્યાગ કરી અનંત આનંદ પ્રાપ્ત કરવો હોય તો નિરંજન નાથને હૃદય-ચક્ષુ સન્મુખ રાખવા ઘટે, તેનો નિરંતર વળકરવો ઘટે, તેને માટે તમસા લગાવવી ઘટે અને તેનો વારંવાર વિચાર કરવો ઘટે. આ રીતે આદર્શ સિદ્ધિ થાય છે.

આ નય માટે જપમાળાની યોજના હોય છે, ૧૦૮ મણકાની માળાને જપમાળા (નવમરવાળી) કહેવામાં આવે છે, કોઈ નય કે અહાર પારાની પણ જનાવે છે. ચાલુ વ્યવહાર ૧૦૮ પારાનો છે. એ પારા એક એક મૂકાતા નય અને આદર્શ પરમાત્માની યાદ થતી

નળ, આનો જન પ્રથમ અનુપમ ચિત્ત હોય તેમ ગણવામાં આવે તો પણ તેથી અંતે એકા-
ગ્રતા થાય છે અને અંતે આદર્શ તરફ પ્રગતિ થાય છે. સ્થાનની સાતિ હોય અને પોતાના
શરીર તથા કપડાંની શુદ્ધિ હોય તો જન જપતાં એકાગ્રતા ઉત્તરોત્તર વધતી જાય છે અને
આદર્શ સન્નિપત્ત થતો જાય છે. અંતે એનાથી ધ્યાતા, ધ્યેય અને ધ્યાનની એકતા થતી જાય
છે અને પોતે આદર્શમય જાતી જાય છે. એ રીતિથી તો અંતે પ્રાપ્ત થાય છે, પણ આપણી
દશા કેવી છે તે હવે જુઓ.

એને તો સંસારની એવી લગની લાગેલી હોય છે કે એને આવી એક જપમાળા ગણવાની
પણ કુરસદ મળતી નથી. એ એના સંસારવહેવાર અને વેપારધંધામાં કે નોકરીચાકરીમાં
એટલો મશગૂલ થઈ ગયેલ હોય છે કે આખા દિવસમાં કે રાત્રી સુતા સુધીમાં એને એક
જપમાળા ગણવાનો પણ સમય મળતો નથી. એને વ્યાવહારિક અનેક કામ અધૂરું મૂકવાં
પડે છે અને અંતે થાકીને ઊંધી જાય છે. પણ પોતે કોણ ? કયા આદર્શ ? અહીં મૂકે છે ?
અને આ બધું મેળવી મેળવીને સૂઈ જશે તેવું શું થશે અને કોણ ખાશે ? એ વિચારવાનો
કે એનું પૃથક્કરણ કરવાનો જરા જોઈએ એ સમય એને મળતો નથી. એ તો આંખ મીચીને
હુકમો જાય છે અને કોઈ વાર થોડાને ચણા ખાતાં કાંકરો આવે ત્યારે જેમ ચોકે એમ
જાણી જાય છે. બાકી એ તો પોતાનાં માનેલાં વ્યવહારમાં રાએલોમાએલો રહે છે.

જપમાળા ગણવી એટલે પોતાના સાચા સ્વરૂપને યાદ કરવું, પોતાના આદર્શને
અનુપમ રાખવો, પોતાના અંતર્યામી સાથે એકતાને રમણ કરવું, પોતાનો અને પરનો
સંબંધ વિચારવો, પોતાના ખરા સંબંધને સમજવો અને પરને પર તરીકે પીછાની તેને
તે તરીકે સમજવું. માળા ગણવાનો ઉદ્દેશ પોતાના આદર્શને સન્નિપત્ત રાખવાનો છે.
માળા ગણવી એટલે પારાને પટપટાવી જવાની વાત નથી, પણ આ બાંધને તો વ્યવહારથી
માળા ફેરવવાનો જ સમય મળતો નથી. આખા દિવસ કે રાતમાં પરમાત્મતત્ત્વ વિચારવાનો
કે પોતે અહીં શા માટે છે અને વસ્તુગતે કોણ છે એનો ખ્યાલ કરવાનો જ વખત
મળતો નથી એટલે પછી એનો નિસ્તાર જ ક્યાંથી થાય ? એ તો પોતાના ધંધા, વેપાર કે
નોકરીમાં મશગૂલ જાતી રહે છે અથવા તદ્દન બાળસમાં પડ્યો રહે છે, પણ આખા દિવ-
સમાં એક પણ માળા જપતો નથી. જપનો મહિમા તો બહુ ભારે છે, એમાં પ્રગતિ કરતાં
કરતાં તો પ્રાણી ધ્યેયમય થઈ જાય. આને જ્યારે અંદર અજાગ્રતપણે ચાલે ત્યારે તો
માળાની પણ જરૂર ન રહે. પણ એ દિવસ ક્યાં ? આ તો જન જપવાના પણ વાંધા,
ત્યાં અજાગ્રતપણી વાતો શી કરવી ? કાને મ્હોઠે કરવી ? કાના સંબંધમાં કરવી ?

કાંઈ ન જાની શકે તો આખા દિવસમાં નવકારવાળી-માળા એક બે વાર ફેરવાય તો
પણ કાંઈક તો કુણાશ જરૂર રહે, એટલે સમય વચન અને ક્રિયા પર અંકુશ જરૂર રહે
અને અભ્યાસથી મન પર પણ કાળું આવતો જાય. ધ્યેયની સ્પષ્ટતા હોય તો મનોબળને
અગે તો ખૂબ સાથ આપે છે અને એક વાર ગાહું રરતે ચઢી જાય તો પછી ઓછી વધતી
ગતિએ આખરે ધારેલ કેકાણે પહોંચી જવાય છે.

પણ આ બાંધને તો ધનમાલ સંબંધીનો, ઘરખાર, ચાંડો-વજીરનો, પુત્ર, સ્ત્રી અને

સર્ગાવહાલાઓનો એવો મોહ લાગ્યો છે કે એને અનંત મૂલ્યવાન મહાધનની કિંમત કે પીછાન થતી નથી. એ પોતાના કર્મીવટામાં કે નિષ્ક્રિયતામાં રાચ્યોમાચ્યો રહે છે અને સંસાર-ચક્રમાં પડી જઈ માદો પડે છે ત્યારે દારીને બેસી જાય છે. પછી વિલ કરવાનો વિચાર કરે છે, હાથે ન ખરચી શક્યો તેનો અદલો વાળવા પ્રયત્ન કરે છે, અનેક પ્રકારના પથાત્પની કરે છે અને કદાચ શુદ્ધિ હોય તો સાચી મૂંઝવણ પણુ દેખાડે છે. આ સર્વ અર્થવગરની વાત છે, વગરવિચારે ગાળેલ જીવનનાં શેઠાણાં છે, દુરદેશી વગર ખડેલા ઢગલાઓના પોકાર છે, વિચાર વગર કરેલ દોડાદોડીનાં આમળાં છે. મમ્મજીશેઠને સોનાના બળદ હતો, એકેનું શીંગડું અધૂરું હતું. હીરામાણેકથી જડેલ બળદ હોવા છતાં એને સંપત્તિ અધૂરી લાગતી હતી, પણ એના નસીબમાં તો તેલ ને ચોળા જ હતો. બીજી યીજ એને લાવતી નહોતી અને ખાપ તો પચતી પણ નહોતી. આવા મમ્મજીશેઠે આપણે ઘણા જોઈએ છીએ. એ વાપરી પણ શકે નહિ અને આપી પણ શકે નહિ. એને નવકારવાળો ગણવાની તો વાત શી હોય, પણ એને ધન સિવાય દુનિયામાં બીજા કોઈ વાન સુજતી નથી. એને રાત્રે ધાર વાગે પણ નદીમાંથી લાકડાં ખેંચવાનાં જ હોય છે. આવી ધનની રિયતિ છે, આવી સંસારની રિયતિ છે, આવી સગપણ રુનેહના રિયતિ છે. પ્રાણી એની અધીનાં પડી જઈ રવને પણ ભૂલી જાય છે, એને અહીં મૂકી જવાના છે એ વાતને પણ વિરમર. જાય છે. આવી તુષ્ણાથી ઝોસરવા ભગવાનને ઝોળખવાની, એની જપમાળા જપવાની, અને વારંવાર એ આદર્શને યાદ કરવાની જરૂર છે. જાપ એનું કારણ જને છે અને ન આવડે તો જાપ જપતાં પણ શેઠ ટેઢવાડે ગયા છે એવું કહેવરાવે છે. નિરંજન નાથ યતું હોય તો જાપ પ્રાથમિક માર્ગ છે અને આદર્શને લાપક થવા માટે સુંદર ઉપાય છે. રાગની ચીકાશને મોળી પાડવા, કુટિલતાને નરમ કરવા, પાછી વળગણને દીલી કરવાનું પ્રયત્ન કારણ જાપ હોઈ કેવિ નિરંજન નાથનો જાપ કરવા ભલામણ કરે છે અને આખા દિવસમાં એક પણ માળા ન ગણી શકનાર ભવામિનંદીના સંયધમાં શૈકાદ્વાર કાઢે છે. આ સર્વ પથાત્પની કમ્બુલાતો છે, માર્ગે ચઢનારની પ્રાથમિક ભૂમિકા છે, રવને ઝોળખવાના માર્ગે ચઢવાની દશા છે અને નિવૃત્તાર્થતા પ્રાપ્ત કરવાના દ્વારનું ઉદ્ઘાટન છે. આવી પથાત્પની દશા પણ વિરલ છે, પણ છતાં કર્તવ્ય છે, ખૂથ વિચારણા માર્ગે છે અને પરમ શ્રેય સાધનાર હોઈ આદરણીય છે.

મૌકિક

દુહા—યહી પ્રાર્થના કરો હમેશાં, યહી માંગો વરદાન;
જન્મ જન્મ તેરી ભક્તિ કરકે, મસ્ત રહું ભગવાન. ૧
જીવન તેરે ચરણમે, સોંપ દીયા જિનરાવ;
અથ કયા સુજકો કીકે હે, ચીલ ગયે તારનહાર. ૨
દેખ રહો કયા નયનસે, જીવન બાણ અણુમોલ;
ચેત ચેત મન મુખસે, જિન નામ વિના મત બોલ. ૩

એન. બી. શાહ

કેટલાક ન્યાય

(પ્રો. હીરાલાલ રસિકદાસ કાપડિયા એમ. એ.)

ભાવ- 'ન્યાય' શબ્દના અનેક અર્થો છે, આપેકૃત સંસ્કૃત-અંગ્રેજી ક્ષેત્રમાં એના ચૌદ અર્થો આપેલા છે. એ પૈકી " a popular maxim, an opposite illustration, illustration " એવો જે આદ્યો અર્થ ત્યાં અપામેલો છે એ અત્ય પ્રચલિત છે. સાર્થ ગૂજરાતી જોડણીકાશમાં 'ન્યાય' શબ્દના પાંચ અર્થો નોંધાય છે. એમાંનો "દર્શન; કહેવત ઉદાહરણ; કાકતાલીય ન્યાય" એ અર્થો અહીં અભિપ્રેત છે, જો કે એ અર્થમાં તેમજ અંગ્રેજીમાં સ્વયંવાચેલા અર્થમાં પણ કંઈક ખામી રહે છે; કેમકે ન્યાય એટલે ઉદાહરણ એમ જ નહિ, પણ ઉદાહરણના ભાવ કરતાં એમાં વિશેષ ભાવ છે— સંક્ષિપ્તતા અને સંગ્રાહતા પણ છે. આ હકીકત કહેવત કે લોકીકિત એવા જે ન્યાયનો અર્થ કરાય છે તેને જો પણ કહી શકાય; કારણ કે દરેક કહેવત એ કંઈ ન્યાય નથી તેમજ દરેક ન્યાય એ કહેવત પણ નથી, જો કે બંનેની પાછળ અનુભવનો પડયો છે. વિશેષમાં અમુક અમુક ન્યાયો અમુક અમુક કહેવતોમાંથી ઉદ્ભવ્યા હોય એમ લાગે છે; તો પછી એ જો એકાર્થક જ છે એમ કેમ કહેવાય ?

ઉદ્ભવ-કોઈ એક જાગૃતનો નિર્દેશ કરતી વેળા તે શેના જેવી છે એ દર્શાવવા માટે અમુક સર્વસાધારણ અને સર્વસંમત નિયમનો-ઘટનાનો ઉલ્લેખ કરવાના પ્રસંગમાંથી ન્યાયનો ઉદ્ભવ થયો હશે એમ લાગે છે. આ ઘટના એ ન્યાયની પૂર્વભૂમિકા છે, નહિ કે સર્વ ન્યાયોની. આવી પરિસ્થિતિમાં ન્યાયનો ઉત્પત્તિ સમય કયો એનો અર્થિત ઉત્તર આપવો એ અશક્ય નહિ તો કુઃશક્ય તો છેજ; કેમકે એક તો અત્યાર સુધીમાં કેટલા ન્યાયો ઉદ્ભવ્યા છે-ઉલ્લેખાયા છે તે ગણવું જોઈએ અને એ દરેક ન્યાયમાં કયો પહેલો છે એ પણ નક્કી થવું જોઈએ. આથી અહીં કેટલાક ન્યાયોનો અંશસ્થ સાહિત્યમાં નિર્દેશ જોઈ સ્પષ્ટા અનુમાન દોરી સંતોષ માનવો પડે છે.

ન્યાયોની જે વિવિધતા અને વિપુલતા ગ્રામીન ભારતીય સાહિત્યમાં જણાય છે તે સ્વચ્છત્વક શૈલી તરફની તે સમયના લોકોની રુચિ અને નિરીક્ષણશક્તિને આભારી છે.

દ્વેષ-વ્યાકરણ શાસ્ત્ર, અલંકાર શાસ્ત્ર અને તત્ત્વજ્ઞાનના અંશો એ ન્યાયોનું પ્રિય ક્ષેત્ર છે, કેમ કે ત્યાં એ મોળથી મહાસત્તા જોવાય છે. અર્થાન્તરન્યાસ અને ઉદાહરણ એ જો ન્યાયને જોઈતો ખોરાક પૂરો પાડે છે અને એ વડે ન્યાયનો દેહ પોષાય છે, આથી તો કોઈ કોઈ વાર ન્યાયના દર્શન કાવ્યોમાં-નાટકોમાં પણ થાય છે. ઉદાહરણાર્થે મુચ્છકટિક- (૧૦-૬૦) થી 'દૃષ્યવ્યવસ્થિકા' ન્યાયનો નિર્દેશ છે એ હકીકત હું સ્પષ્ટ છું.

આપણા ભારતીય સાહિત્યના સંવર્ધનમાં અને સંરક્ષણમાં જોનોતો પણ મૌદ્દો અને વૈદિકાની પેઠે સખળ હિસ્સો છે. જોન સાહિત્ય તરફ નજર કરતાં યાકિની મહત્તરના

ધર્મચતુતરીકે પાતાને ઝોળખાવનાર અને આધુનિક વિદ્વાનો પૈકી મોટા ભાગની માન્યતા મુજબ ઈ. સ. ૭૦૦ થી ઈ. સ. ૭૭૦ ના ગાળામાં થઇ ગયેલા હરિભદ્રચરિત્રે અનેકાન્ત-જયપતાકામાં કેટલાક ન્યાયોનો સ્પષ્ટ ઉલ્લેખ કર્યો છે. એમની પહેલાની કાષ્ઠ જૈન કૃતિમાં એવો સાક્ષાત્ નિર્દેશ વાંચ્યાનું મને સ્ફુરતું નથી. આચાર નામના પહેલા અંગમાં જે ‘અંધકંટકબર’ શબ્દ વપરાયેલો છે એને જે ન્યાયસૂત્ર ગણીએ તો એક રીતે વિચારતાં છેક મહાવીરદર્શનીના સમયથી જૈન કૃતિમાં ન્યાયને સ્થાન આપાયું છે એમ કહેવાય. હરિભદ્ર-સુરિની પછી થયેલા અનેક આચાર્યોએ ન્યાયોનો નિર્દેશ કર્યો છે એ ગણીતી વાત છે.

આ પ્રમાણે આપણે અજૈન સાહિત્યનો પણ વિચાર કરશું તો જણાશે કે કેવલાદિત્યના પુરસ્કર્તા અને ગ્રા. કીર્તીની માન્યતા પ્રમાણે ઈ. સ. ૭૮૮ માં જન્મેલા શંકરાચાર્યે આદરાયણુકાંત ધર્મસૂત્ર યાને શારીરકસૂત્ર ઉપર જે ભાષ્ય રચ્યું છે તેમાં તેમણે કેટલાક ન્યાયોનો ઉલ્લેખ કર્યો છે. એમની પહેલાની કાષ્ઠ અજૈન કૃતિમાં એમની જેમ પુરુષના ન્યાયનો નિર્દેશ કરાયો હોય તો તે મારા જાણવામાં નથી; બાકી ન્યાયોનો ઉલ્લેખ તો છે. ઋગ્વેદમાં^૧ અને ધાત્રાણુમાં કહેવત નજર પડે છે પણ એમાં કાષ્ઠ ન્યાયનો સ્પષ્ટ ઉલ્લેખ જણાતો નથી. બૃહદારણ્યક (અ. ૪, ઇ. ૩) માં ‘આત્મેવાસ્ય જ્યોતિર્મવર્તીતિ’ એવું જે વાક્ય છે તેના ઉપરની ટિપ્પણીમાં શ્રી દત્તાત્રેય કાલેલકરે કહ્યું છે કે “અદારથી શરૂ કરીને અંદર આત્મા સુધી આવી પહોંચ્યા. એમ કરવાનું કારણ ઉપાસનાની દૃષ્ટિ છે. આને અરુઘ્વતીર્દશનન્યાય કહે છે. અરુઘ્વતીને શ્રીણી તારા અતાવવાને માટે પહેલાં મ્હોટા-ચૂલ તારા અતાવે છે અને ધીમે ધીમે અરુઘ્વતી તરફ લઇ જાય છે.”

મીમાંસાસૂત્ર (૧-૨-૪) ઉપરના શાખરભાષ્યમાં, વાત્સ્યાયનના કામસૂત્રમાં અને તંત્રીય પ્રાતિશાખ્ય (૨-૫૧, ૪-૪, ૧૩-૩)ના ભાષ્યમાં ન્યાયસૂત્રક ઉલ્લેખ છે. અનેકાન્તજયપતાકામાં જે ન્યાયનો નિર્દેશ છે તે નીચે મુજબ છે :

(૧) ગહુપ્રવેશેઽક્ષિતારકાવિનિર્ગમન્યાય (ખંડ ૧, પૃ. ૫૬)

(૨) માયાગોલકન્યાય (ખંડ ૨, પૃ. ૨૦૨)

આ ઉપરાંત બીજા ખંડ (પૃ. ૧૬૮) માં “પિશાચમવાન્ પિતૃવત્સમાશ્રયણમ્” એવો જે ઉલ્લેખ છે તેને પણ ન્યાય ગણીએ તો ન્યાયની સંખ્યા ત્રણની થાય છે.

અનેકાન્તજયપતાકાની સ્વોપચર બ્યાખ્યાના ટિપ્પણ(ખં. ૨, પૃ. ૧૭૮) માં એના કર્તા મુનિચન્દ્રચરિત્રે ‘દાસીગર્દભ’ ન્યાયનો ઉલ્લેખ કર્યો છે.

આચારની ટીકામાં શ્રીલાંકસુરિએ પણ ન્યાય વિષે ઇશારો કર્યો છે કેમકે એની ઈ. સ. ૧૬૭૫ માં છપાયેલી આદૃતિમાં ૧૭ અ પત્રમાં ‘કાકતાલીય, અનરૂપાણીય, આતુરભેખજય અને અંધકંટકીય’નો ઉલ્લેખ છે, જે કે ત્યાં એ કાષ્ઠ શબ્દ સાથે ‘ન્યાય’ શબ્દ વપરાયેલો નથી.

૧. “ન ક્રત્તે ધ્રાન્તસ્ય લલાય દેવાઃ” (૪-૩૩-૧૧).

વર્ધમાનસૂરિએ જે ગુણરત્નમહોદધિ નામનું* વ્યાકરણ સ્વોપસ્ય વૃત્તિ સાથે ઇ. સ. ૧૧૪૧ માં રચ્યું છે તેમાં ન્યાયો^૧ છે. વળી નવાંગી વૃત્તિકાર અભયદેવસૂરિએ પણ અંગોના ડીકામાં ન્યાયનો નિર્દેશ કર્યો છે. દાખલા તરીકે પછાવાગરણની ડીકામાં યથોદ્દેશ નિર્દેશ: (પૃ ૩ આ) અને તત્ત્વભેદપર્યાયેવ્યાખ્યા (પૃ ૪ આ) એમ બે ન્યાયોનો ઉલ્લેખ છે.

સમ્મર્ધપથરણની પંચાનન અભયદેવસૂરિદ્વિત વ્યાખ્યા(પૃ. ૫૫)માં 'કાકતાલીપ' ન્યાય નિર્દેશાયેલો છે.

ઈ. સ. ૧૧૭૩ માં ૮૪ વર્ષની ઉમ્મરે રચે^૨ સંચરેલા કલિકાલસર્વજ્ઞ હેમચન્દ્રસૂરિએ પણ ન્યાયોનો નિર્દેશ કર્યો છે. દાખલા તરીકે એમણે પ્રમાણુભીમાંનાની સ્વોપસ્ય વૃત્તિમાં 'દ્રવિડમંડલક્ષણ' ન્યાય (અ. ૧, આ. ૨. સુ. ૨ ની વૃત્તિ) અને 'વાચિતકમંડન' ન્યાય (અ. ૧, આ. ૧, સુ. ૮ ની વૃત્તિ) એમ બે ન્યાયોનો નિર્દેશ કર્યો છે.

ગુર્વાવલી પ્રમાણે વિ. સં. ૧૭૨૭(ઇ. સ. ૧૨૭૧)માં રચે^૩ સંચરેલા દેવેન્દ્રસૂરિએ પણ કર્મગ્રંથોની સ્વોપસ્ય ડીકામાં કેટલાક ન્યાયોનો ઉલ્લેખ કર્યો છે. દાખલા તરીકે કર્મભવિયાગની ડીકામાં 'ક્ષોરનીર' (પૃ. ૧), યથોદ્દેશ નિર્દેશ: (પૃ. ૬) 'મદનકાદ્રવ' (પૃ. ૭૦) એ ન્યાયોનો ઉલ્લેખ છે. 'કાલિકાલિક' ન્યાય પણ કોઈ કર્મગ્રંથની ડીકામાં નિર્દેશાયેલ છે એવું મને સ્ફુરે છે.

ઈ. સ. ૧૨૬૨ માં યુર્ણ કરાયેલી સ્થાદ્વાદમંજરીમાં એના કર્તા મહિલેષુસૂરિએ વિવિધ ન્યાયોનો નિર્દેશ કર્યો છે. આની જગદીશચન્દ્ર શાસ્ત્રીદ્વારા સંપાદિત આવૃત્તિમાં લગભગ અન્તમાં પૃ. ૨૭ ઉપર નીચે પ્રમાણે ત્રીસ ન્યાયો રજૂ કરાયા છે.

- (૧) અદિત્સોર્વેળિજ: પ્રતિદિનં પત્રલિખિતશ્વસ્તનદિત્તમનન્યાય:
- (૨) અન્ધગજન્યાય:
- (૩) અર્ધજરતીન્યાય:
- (૪) હતો વ્યાઘ્ર હતસ્તટી
- (૫) હત્યાદિ વહુવચનાન્તા ગણસ્ય સંમૂલ્લકા ભવન્તિ
- (૬) ઉત્સર્ગપવાદ્યોરપવાદો વિધિર્વેલીયાન્
- (૭) ઉપચારસ્તત્ત્વચિન્તાયામનુપયોગી
- (૮) ગજનિમીલિકાન્યાય:
- (૯) ઘટકુટ્ટ્યાં પ્રમાત્મ
- (૧૦) ઘણ્ડાલાન્યાય:

૧. ૭-૧૯૫ ની વૃત્તિમાં 'અન્ધકર્તૃત્રીય' ન્યાય સમલવાયો છે. આ ન્યાયયુલ્લેક શબ્દ યશસ્તિલક(૨-૧૫)માં વપરાયેલો છે.

- (૧૧) હમરુકમણિન્યાયઃ
 (૧૨) તટ્ટાદશિકુન્તપોતન્યાયઃ
 (૧૩) નુલ્યવલયોર્ધિરોધઃ
 (૧૪) ન હિ દષ્ટેન્નુપપન્નં નામ
 (૧૫) સ્તેનમીતસ્ય સ્તેનાન્તરદારણસ્વીકરણમ્
 (૧૬) સર્વે ગત્યર્થા જ્ઞાનાર્થાઃ
 (૧૭) સર્વે દ્વિ વાક્યં સાવધારણમ્
 (૧૮) સાધનં દ્વિ સર્વત્ર વ્યાપ્તૌ પ્રમાણેન સિદ્ધાર્થા સાધ્યં ગમયેત્
 (૧૯) સાપેક્ષમસમર્થમ્
 (૨૦) સુન્દોપસુન્દન્યાયઃ

આ પૈકી કેટલાક ન્યાય ગણાય કે કેમ એવો પ્રશ્ન હોવાથી શકાય તેમ છે.

દિગંબર સાહિત્યમાં પણ ન્યાયો જોવાય છે. દ્વાખલા તરીકે પુષ્પદત્તે અને ભૂતખસિએ રચેલી છઠ્ઠાખંડાગમની વીરસેન આચાર્યકૃત ધવલા ત્રીકામાં ન્યાય છે. અત્યારે મારો સામે એના ચોથા અને પાંચમા વિભાગ છે. ચોથાના પરિશિષ્ટ (પૃ. ૨૭)માં પાંચ ન્યાયોક્તિ અપાયેલી છે. તેમાં એનો ન્યાય તરીકે ૨૫૪ ઉલ્લેખ છે, બ્યારે બાકીનાનો નથી. વિશેષમાં અહીં સંસ્કૃતમાં તેમજ પાષ્ટ્ય (પ્રાકૃત)માં પણ ન્યાયો અપાયેલા છે. આ વાત આ ન્યાયો હું નીચે મુજબ ૨૦૦ કરું છું એ ઉપરથી જણાશે.

- (૧) ‘અવયવેષુ પ્રવૃત્તાઃ શબ્દાઃ સમુદાયેષ્વપિ વતેન્તે’ इति न्यायात् ।
 (૨) ગૌણમુખ્યોર્મુખ્યે સમ્પ્રત્યયઃ ’ इति न्यायात् ।
 (૩) સ્ત્રીરકુન્મસસ મધુકુંમો વ્ય ।
 (૪) ગિમ્હકાલરુક્ષછાદીવ ।
 (૫) જહા ઉદ્દસો તહા ણિદ્દસો ।

પાંચમા ખંડના પરિશિષ્ટ (પૃ. ૩૩)માં ચાર ન્યાયોનો ઉલ્લેખ છે. તેમાંનો બીજો ન્યાય તે ચોથા ખંડમાં અપાયેલો પાંચમો ન્યાય છે. બાકીના નીચે મુજબ છે.

- (૧) ઇગજોગણિદ્દિઘાણમેગદેસો જાણુવટ્ઠિ ।
 (૨) કારણાણુસારિણા કજ્ઞેન હોદ્ઠવં ।
 (૩) સમુદાણુ પયટ્ટાગં તદ્દેગદેસે વિ પટત્તિ દંસણાદો ।

આ પૈકી પહેલી એ પંક્તિઓના ઉલ્લેખમાં નાથ (સં. ન્યાય) શબ્દ વપરાયેલો છે. કપૂરમંજરીમાં ‘માથે સાથ અને વૈદ દેશાન્તરમાં’ એ મતલબનો ન્યાય પાષ્ટ્યમાં છે. આ બાનાર્થ સુદારાક્ષમાં પણ પાષ્ટ્યમાં છે. (ચાહુ)

ગુણરત્ન સંવત્સર તપ

આ તપમાં પહેલે મહિને એક ઉપવાસ ને પારણું, બીજે મહિને બે ઉપવાસ ને પારણું, એમ સોળમે મહિને સોળ ઉપવાસ ને પારણું, એમ ચડતું ચડતું કરવાનું છે. એકંદરે આ તપ સોળ માસનો અથવા ૪૮૦ દિવસનો સતત કરવાનો છે. તેમાં ૪૦૭ ઉપવાસ ને ૭૩ પારણા થાય છે, એટલે કુલ દિવસો ૪૮૦ થાય છે. તે આ પ્રમાણે—

કેટલા ઉપવાસ	કેટલી વાર	કુલ ઉપવાસ	કુલ પારણા	કુલ દિવસો.
૧	૧૫	૧૫	૧૫	૩૦
૨	૧૦	૨૦	૧૦	૩૦
૩	૮	૨૪	૮	૩૨
૪	૬	૨૪	૬	૩૦
૫	૫	૨૫	૫	૩૦
૬	૪	૨૪	૪	૨૮
૭	૩	૨૧	૩	૨૪
૮	૩	૨૪	૩	૨૭
૯	૩	૨૭	૩	૩૦
૧૦	૩	૩૦	૩	૩૩
૧૧	૩	૩૩	૩	૩૬
૧૨	૨	૨૪	૨	૨૬
૧૩	૨	૨૬	૨	૨૮
૧૪	૨	૨૮	૨	૩૦
૧૫	૨	૩૦	૨	૩૨
૧૬	૨	૩૨	૨	૩૪
		૪૦૭	૭૩	૪૮૦

આ તપ સાધુ શ્રાવક બંનેને કરવાનો છે, પરંતુ આગાઠ છે, વરુએ મૂંઝી શકાતો નથી. ગુણરત્ન સંવત્સર તપને નમઃ. એ પ્રમાણે ગણવું. તેવી વીસ નવકારવાળી ગણવી, સાધીયા, ખમાસમણ વિગેરે બાર બાર કરવાં.

ઉદ્યાપનમાં મોટા સ્નાત્રપૂર્વકે જિનપૂત, સંઘપૂત, સાધુપૂત વિગેરે ચયા-શક્તિ કરવું.

આ તપ શ્રી વીરપ્રભુના શિષ્ય સ્કંદક મુનિએ કર્યો છે.

આ તપમાં પારણું શું કરવું તે કહેલ નથી, પરંતુ એકાસણું સંભવે છે. આ તપ આ કાળમાં કેટલાક મુનિઓ કરી શકે તેવો છે, પરંતુ આગાઠ હોવાથી એટલે તેમાંથી નીકળાય જ નહીં અને નીકળાય તો ફરીને થઈ શકે જ નહીં તેવો હોવાથી વિચારણીય છે.

કુંવરજી

સમકિતદષ્ટિ એ કેવા હોય ?

સમકિતદષ્ટિ શબ્દ જૈનશૈલીનો પારિભાષિક છે. સામાન્ય રીતે તો સમ્યક્દષ્ટિ એટલે યથાર્થ દષ્ટિ એવો અર્થ થાય, પણ જૈનશાસ્ત્રમાં સમકિત વ્યવહાર ને નિશ્ચય એમ બે પ્રકારનું કહ્યું છે. શુદ્ધ દેવગુરુધર્મની પરીક્ષાપૂર્વક દૈ શ્રદ્ધાવાળું સમકિત તે વ્યવહાર સમકિત, નિશ્ચય સમકિતનું તે કારણ છે. નિશ્ચય સમકિત તો મોહનીયકર્મની સાત પ્રકૃતિઓના ક્ષય, ક્ષયોપશમ કે ઉપશમ થવાથી થાય છે. તે આત્મિક ગુણ હાવાથી તેને વિશિષ્ટ જ્ઞાની જ નાણી શકે છે. આપણે તો આ નીચે લખેલા ગુણોથી તેમજ સમકિતના દૃષ્ટ બોલની સન્નિધિમાં બતાવેલા ભેદો અથવા ગુણોથી સમજી શકીએ છીએ. જૈન શાસ્ત્ર તો નિરપેક્ષપણે કહે છે કે જેમાં ચતુર્વિધ પણ રાગ, દ્રવ્ય કે મોહજન્ય દોષ ન હોય તે દેવ, કંચનકામિનીથી સર્વથા ન્યાયા, સંસારમાં અનાસક્ત અને તેમના આચારને વિશુદ્ધપણે પાળનારા તે ગુરુ અને અહિંસા, સત્ય, અસ્તેય, બ્રહ્મચર્ય અને સંતોષ જેમાં સુગ્ર્ય છે એવા પૂર્વોક્ત દેવોએ કહેલો અને સુગુરુએ બતાવેલો તે ધર્મ. આ ત્રણ પદાર્થને યથાર્થ બોલે અને પૂર્ણ શ્રદ્ધાથી સર્વદે તેને સમકિતદષ્ટિ કહેવો. સમકિતી છવેમાં કેવા પ્રકારના ગુણો હોય તેનું દિગ્દર્શન માત્ર કરીએ.

દુરાચલી ન હોય, સરલ હોય, વિચક્ષણ હોય, દયાળુ હોય, લગ્નગ્રાંથ હોય, માયાળુ હોય, સત્યવક્તા હોય, પ્રમાણિક હોય, સંતોષી હોય, નિરભિમાની હોય, દેશકાળને સમજનારો હોય, કૃતજ્ઞ હોય, લોકપ્રિય હોય, પરોપકારપરાયણ હોય, અવંચક હોય, ભક્ત્યાભિવ્યક્તિ વિવેકવાળો હોય, કૃત્યાકૃત્યને નજીનારો હોય, રાજવિરુદ્ધ તથા લોકવિરુદ્ધને તજનારો હોય, કુટુંબકલેશથી દૂર રહેનાર હોય, ધર્મપરાયણ હોય, શુભાકાંક્ષી હોય, પરનિદાને તજનારો હોય, આત્મપ્રશંસાથી દૂર રહેનારો હોય, સ્વદારાસંતોષી હોય, સદાચરણી હોય, યોગ્ય સ્થાને વસનારો હોય, કીર્ત્યદર્શી હોય, સૌમ્ય પ્રકૃતિવાળો હોય, ક્ષુદ્ર ચિત્તવાળો ન હોય, પાપભીરુ હોય, ગુણનો રાગી-ગુણનો પક્ષપાતી હોય, પ્રસન્ન મનવાળો હોય, મિષ્ટ વ્યવતનો બોલનારો હોય, કટુભાષી ન હોય, મર્મજ્ઞ હોય પણ મર્મઘાતક ન હોય, વિનીત હોય, વૃદ્ધોનો અનુયાયી હોય, પ્રાર્થનાલગ્નભીરુ હોય, લગ્નલક્ષ હોય અને શુદ્ધ (નિર્દોષ) દેવ, ગુરુ, ધર્મનો પરીક્ષક તેમજ સેવનારો હોય અને અન્ય અનેક ગુણોને તે માર્ગે વાળનાર હોય.

ઉપર બતાવેલા ગુણોમાં કેટલાક ગુણો બહુ રહસ્યવાળા છે. બુદ્ધિ ! સમકિતદષ્ટિ મનુષ્ય કોઈપણ બાળતમા ખોટો આગ્રહ કરે નહીં. સારી વાત સમગ્રય તો તરત જ પોતાનો આગ્રહ છોડી દે. આવા મનુષ્યો જ સરલ કહેવાય છે. વિચક્ષણ મનુષ્ય દરેક બાળતને બરાબર સમજી શકે. કોઈની ખોટી બાળતમાં લેવાઈ ન

અંક ૨ ને]

સમક્ષિણિ જીવ કેવો હોય ?

૫૧

ન્ય. દક્ષ હોય તેમ જ દક્ષિણ્યતાવાળા હોય, તે દક્ષિણ્યતા છોડી ન શકે. કોઈ તેના ભદ્રિકપણનો ખોટી રીતે લાભ લેતા હોય તો તેને સમજે પણ દક્ષિણ્યતા છોડી શકે નહીં. આ શુભ જોવો તેવો નથી, બહુ કિમતી છે. દયા તો તેના રોમેરોમમાં ભરેલી હોય, કોઈપણ કારણે હિંસા થતી જુએ કે બાણે તો તેનું યથાશક્તિ નિવારણ કરે. અસત્ય બોલતાં તો તેનું હૃદય કંપી જશે. અપ્રમાણિકપણ કરીને કોઈને ઠગે નહીં. અતિ તૃષ્ણાવાળા ન હોય, ભાગ્યની પ્રતીતિવાળા હોય અસંતોષી મનુષ્યોને જોઈને તેને દયા આવે. અભિમાન તો તે કરે જ નહીં. તેને પોતામાં કોઈપણ વસ્તુ અભિમાન કરવા જેવી દેખાય જ નહીં. પોતાથી: અધિક બુદ્ધિવાળા, અધિક અભ્યાસી, અધિક દ્રવ્યવાળા, અધિક આબરુ-ઇજ્જતવાળા, અધિક રૂપવાળા એમ અનેક બાબતમાં બીજાઓને પોતાથી અધિક જુએ એટલી તેને અભિમાન કરવાપણું જ ન હોય. દેશકાળને અનુસરીને વર્તનારા હોય, બીજાએ કરેલા શુભને બાણનાર હોય. લોકહિતનાં-પ્રજાસેવાનાં કાર્યો કરનાર હોવાથી લોકોમાં પ્રિયતાવાળો હોય. લોકો તેને જોઈને પ્રસન્ન થાય. પરોપકાર કરવા જેવો વિષય બાણે કે તરત જ પરોપકાર કરવામાં તત્પર થઈ ન્ય. પરોપકાર તેને અંતઃકરણથી પ્રિય હોય. કોઈને ઠગવું તે પોતાના આત્માને ઠગવારૂપ જ બાણે, તેથી તે કદી પણ બીજાને ઠગે નહીં. આ વસ્તુ ખવાય કે આ ન ખવાય, આ સ્થળે ખવાય કે આ સ્થળે ન ખવાય, આવા મનુષ્યને હાથે અથવા તેની દૃષ્ટિએ ખવાય કે ન ખવાય એમ બધી રીતે ભક્ષાભક્ષ્યનો બાણનાર હોય. ઉપલક્ષણથી પેષાપેષનો વિવેચી પણ સમજી લેવો. મદિરાદિક વસ્તુઓ પીવાય જ નહીં એમ સમજનાર હોય. કૃત્યાકૃત્ય-આ કાર્ય મારાથી કરાય અને આ કાર્ય ન કરાય એને બરાબર સમજનાર હોય અને તેવી સમજણને લઈને કરવા યોગ્ય કાર્યોનો જ કરનારો હોય. રાજવિરુદ્ધ, લોકવિરુદ્ધ ને ઉપલક્ષણથી ધર્મવિરુદ્ધ કોઈપણ પ્રવૃત્તિમાં ભાગ લેનાર ન હોય. એવી વિરુદ્ધ પ્રવૃત્તિ કરનારા-ઓના સંસર્ગથી દૂર રહેનારો હોય. દરેક રીતે પોતે નુકશાન સહન કરીને પણ કુટુંબમાં સંપન્ન બળવવાની અપેક્ષાવાળો હોય. ધર્મ તો તેના અંતઃકરણનું મધ્ય-બિંદુ હોય, તે જ તેને પ્રિય લાગે. કાચમ સારી આકાંક્ષ-વાંચના કરનારો હોય, તેના વિચારો જ એવા હોય. પરનિંદા કરવામાં-બોલવામાં તો મૂક હોય. પોતાની પ્રશંસા પોતે તો ન જ કરે પણ બીજાની કરેલી પોતાની પ્રશંસા સાંભળવા માટે પણ કાનને ખંધ કરનારો હોય. આત્મપ્રશંસાનો ઇચ્છક જ ન હોય, પરસ્પ્રીને માતા કે બહેન સમાન ગણનાર હોય. સદાચરણીમાં તો તે અચળી હોય. સદાચરણીની ગણનામાં તે પ્રથમ પદે આવે તેવો હોય. સારા સદ્ગુણી મનુષ્યોના પાટોશમાં જ વસનારો હોય, પાટોશીના આચરણની અસર પોતાના પરિવારને પણ સંજ્ઞા થાય છે એમ માનનાર હોય. દીર્ઘદર્શી-દરેક બાબતમાં પરિણામ પર્યંત નજર પહોંચાડનારો હોય. સાહસ કરનારો ન હોય. પ્રકૃતિએ

પર

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ

[માગશર

શાંત હોય, ઉઝ ન હોય, તુરંત ચિત્તવાળો ન હોય-મનની વિશાળતાવાળો હોય. પાપનાં કટુક ફળ આખેલાં હોવાથી પાપભીરુ હોય-પાપ કરી ન શકે. શુભનો કંઠો કે શુભીનો કંઠો-પક્ષપાતી હોય. શુભ ઉપર જ તેનો અનુરાગ હોય. મિષ્ટ વચન બોલનારો હોય. તેના મુખમાંથી કટુ વચન તો નીકળે જ નહીં. અનેક મનુષ્યના મર્મનો વાળુનાર હોય પણ કોઈના મર્મને ઉઘાડનાર ન હોય. મર્મનો ઘાત તો કદાપિ ન કરે. વૃદ્ધના વિચારને અનુસરીને વર્તન રાખનારો હોય. વૃદ્ધોનું અપમાન કરનારો કે તેમના કથનથી વિરુદ્ધ વર્તનારો ન હોય. કોઈની પણ પ્રાર્થનાના લાગ કરી ન શકે, યથાશક્તિ પ્રાર્થનાની પૂર્તિ કરવાના વિચારવાળો હોય અને લખ્મલક્ષ હોય-કોઈપણ વિષયના રહસ્યને સમજી શકે તેવી તીક્ષ્ણ બુદ્ધિવાળો હોય, સુગ્ધ ન હોય. પ્રાંતે કહેલ છે કે શુદ્ધ દેવશુરુધર્મનો પરીક્ષક હોઈને તેમની આજ્ઞાનુસાર વર્તનારો હોય. આ છેલ્લો શુભ બહુ વિશાળ છે અને તેને લગતી ઘણી વિચારણા માગે તેથી છે તેને લગતું વિવેચન બીજે પ્રસંગે જણાવશે.

આવા બધા શુભો જોઈને અમક્રી જલુ નહીં કે આવા શુભો તો આપણામાં સંભાવે તેમ નથી તેથી આપણામાં સમકિત સંભાવે જ શી રીતે? પરંતુ દરેક શુભમાં તરતમયેય ઘણો હોય-કોઈ શુભ અદ્વાંશે હોય તો કોઈ શુભ વિશેષ હોય. વળી શુભો એકબીજાના સંબંધવાળા હોય છે તેથી જ્યાં એક શુભ વધારે પ્રમાણમાં લાભે ત્યાં ઓછેવત્તે અંશે બીજા શુભો આવ્યા વિના રહે જ નહીં. અદ્ય પ્રમાણમાં હોય તે શુભ જણાય નહીં, પરંતુ જે શુભો મેળવવાનો અભિલાષી હોય તેનામાં ધીમે ધીમે સર્વે શુભો આવ્યા જ કરે છે. ખાસ જરૂર દુર્ગુણોથી દૂર રહેવાની અને સદ્શુભની સન્મુખ ધવાની છે એટલે ધીમે ધીમે સારા શુભવાનની પંક્તિમાં આવી શકાય છે. આ સંબંધમાં વધારે લખવાની જરૂર નથી. આખા લેખ ઉપરથી તેનો એક પણ વિભાગ રુચે તે ગ્રંથક કરવામાં આવશે તો હું મારા પ્રયત્ન સફળ થશે એમ માનીશ.

કુવરજી

શ્રી વીરજન સ્તુતિ

ભવદુઃખ ભંજનહાર, સદા વીર પ્રભુજીને ભજીએ;

શિવસુખ પરમાધાર, સદા વીર પ્રભુજીને ભજીએ. ભવ

સાખી-અશરણ શરણ થનાર, મોક્ષ પરે મુખ શાંતિ કરનાર,

ભક્તને ભવજલ તારણહાર, મોઘમાં અમૃત રસ ભરનાર.

સમાધિમાં વસનાર, સદા વીર પ્રભુજીને ભજીએ. ભવ

સાખી-વિષને પીઘૂપ સમ કરનાર, જ્ઞાનમય જ્યોતિ તુજ પ્રકાર,

ભવિજન સાર્થના શબ્દગાર, રત્ન પ્રદીપના પ્રકાશનાર.

સ્વરૂપમાં મળનાર, સદા વીર પ્રભુજીને ભજીએ. ભવ

મગનલાલ મોતીચંદ શાહ-વદવાળુ કેમ્પ

પ્રશ્નોત્તર

(પ્રશ્નકાર-શા. દેવચંદ કરસનજી-રાધણુપુર)

(અનુસંધાન પુ. ૫૮ પૃષ્ઠ ૮૮ થી)

પ્રશ્ન ૩૪—પોતાના પૂર્વજો સમકિતી હતા એવી ખાત્રી ન હોય તો તેની છબી કે મૂર્તિની પૂજા થાય ?

ઉત્તર—પોતાના માતાપિતા વિગેરેનાં ફોટા કે મૂર્તિને વ્યવહારથી પૂજ્ય માનીને નમસ્કારાદિ કરાય, અન્ય રીતે પૂજ્ય માનીને પૂજા ન થાય. માત્ર વડીલ-પણાની દૃષ્ટિથી જ પૂજા કરાય.

પ્રશ્ન ૩૫—જેમાં ઉત્તમ પુરુષના શુભાનુવાદ લખ્યા હોય તેવા પુસ્તકની સ્થાપના તે સમ્યક્શ્રુતની સ્થાપના અને જેમાં અયોગ્ય મનુષ્યાદિના ખોટા શુભાનુવાદ લખ્યા હોય તેવા પુસ્તકની સ્થાપના તે નિશ્ચયાશ્રુતની સ્થાપના કહેવાય કે નહિ ?

ઉત્તર—વ્યવહારથી એ પ્રમાણે બંને પ્રકારની કહી શકાય.

પ્રશ્ન ૩૬—દિનમાનમાં વધઘટ થયા કરે છે તો જેટલો વધારો કે ઘટારો ઉદયમાં થાય તેટલો જ તે દિવસે અસ્તમાં વધારો ઘટારો થાય કે ઓછાવત્તો થાય અથવા થાય કે ન પણ થાય ?

ઉત્તર—આ બાબતમાં દરેક દિવસના ઉદયાસ્તનું ચંત્ર બેતાં સરખા પ્રમાણમાં ઉદય અસ્તમાં વધારો ઘટારો થતો જણાતો નથી. તેનું કારણ તો તે ચંત્રના બનાવનાર વિદ્વાનો કહી શકે.

પ્રશ્ન ૩૭—એઈંદ્રિયથી માંડીને પંચેંદ્રિય સુધીના જીવો જે કાર્ય કરે તેમાં પાંચ કારણો હોય કે નહીં ?

ઉત્તર—કોઈ પણ કાર્ય થવામાં પાંચે કારણોનો સંભવ છે, પરંતુ તેમાં મુખ્ય કારણ હોય તે જણાય, ગૌણ હોય તે જાણી ન શકાય.

પ્રશ્ન ૩૮—એઈંદ્રિયાદિ જીવો આહાર ગ્રહણ કરે તેમાં પણ પાંચ કારણોનો સંભવ ખરો કે નહીં ?

ઉત્તર—પાંચે કારણોનો સંભવ હોય પણ બધા કારણો વ્યક્ત ન હોય.

પ્રશ્ન ૩૯—પુણ્યના સ્કંધો મળવા વિખરવામાં પાંચે કારણો હોય ?

ઉત્તર—તેમાં પાંચ કારણ ન હોય, કારણ કે જીવ ન હોવાથી કર્મ ન જ હોય. કાળ સ્વાભાવાદિ સંભવે તે હોય.

❧ (૫૩) ❧

પ્રશ્ન ૪૦—જીવને મુક્તિ જવામાં પણ પાંચ કારણ હોય ?

ઉત્તર—છેલ્લા ભવને અંગે વિચાર કરતા પાંચે કારણો સંભવે છે.

પ્રશ્ન ૪૧—જીવ વિગ્રહગતિમાં કઈ કર્મપ્રકૃતિના ઉદયથી બચે ?

ઉત્તર—અનુપૂર્વી નામકર્મનેા ઉદય વક્રગતિમાં જ થાય છે તેથી તે પ્રકૃતિ-વક્રે જ વિગ્રહ ગતિ કરે છે અને ઉપજવાને સ્થાને આવે છે.

પ્રશ્ન ૪૨—એકદ્રિય જીવોને ઔદારિક અંગેાપાંગ હોય ? **ઉત્તર**—ન હોય.

પ્રશ્ન ૪૩—એકદ્રિય જીવોને મુખ ને જીભ એકેક જ હોય કે વધારે હોય ?

ઉત્તર—એકેક જ હોય.

પ્રશ્ન ૪૪—તેકદ્રિયને દ્વાબુ, ચૌરે દ્રિયને નેત્ર ને પંચદ્રિયને કાન એકેક જ હોય કે વધારે હોય ?

ઉત્તર—દ્વાબુ, નેત્ર ને કાન દ્રવ્યેદ્રિય તરીકે એ એ હોય ને ભાવેદ્રિય તરીકે એકેક જ હોય. પંચદ્રિય જીવોને દ્રવ્યેદ્રિય આઠ અને ભાવેદ્રિય પાંચ હોય.

પ્રશ્ન ૪૫—ઉત્તરવૈકિયશરીર કરતાં દેવો મુખ વિગેરે વધારે કરે ?

ઉત્તર—જેવી ધારે તેવી આકૃતિ કરે, પણ તેમાં જીવ એક જ હોવાથી ભાવ દ્રિય એકેક જ સમજવી. મૂળ શરીરમાં તો દેવાદિક સર્વને પાંચથી વધારે ભાવેદ્રિય હોય જ નહીં.

પ્રશ્ન ૪૬—દેવોને અને દેવાંગનાઓને મનુષ્યની જેમ પુરુષને નવ દ્વાર અને સ્ત્રીને બાર દ્વાર હોય કે ન હોય ?

ઉત્તર—દ્વાર આકૃતિએ તો મનુષ્યપ્રમાણ નવ ને બાર જ હોય પણ ઔદારિક શરીરની જેમ તે વહેતા ન હોય, કારણ વૈકિયશરીરમાં સાત ધાતુઓ વિગેરે હોતું નથી.

પ્રશ્ન ૪૭—નારકીના જીવોને મુખ વિગેરે કેટલાં દ્વાર હોય ?

ઉત્તર—મનુષ્ય પ્રમાણે જ દેખાવમાં હોય પણ તે નપુંસકવેદી જ હોવાથી તેને નપુંસક મનુષ્ય જેવી આકૃતિના દ્વાર હોય અને શરીર વૈકિય હોવાથી વહેતા ન હોય.

પ્રશ્ન ૪૮—ભારંડપક્ષીને મુખ ને જીવ કેટલાં હોય ?

ઉત્તર—મુખ એ હોય ને જીવ પણ એ હોય. કોઈ પણ એક શરીરમાં એકથી વધારે જીવ ન હોય, માત્ર અનંતકાયમાં એક શરીરમાં અનંતા જીવો હોય. ભારંડ પક્ષીના શરીરમાં અસુક ભાગ બુદ્ધા બુદ્ધા ને અસુક લેગા હોય.

પ્રશ્ન ૪૯—આશાતના શબ્દનો વ્યુત્પત્તિ અર્થ શું ?

ઉત્તર—આ-સમસ્ત પ્રકારે. શાતન-શુભૃથી, ધર્મથી શાતન કરે-શુભનો, ધર્મનો નાશ કરે તેને આશાતના કહીએ.

અંક ૨ નો ૧

પ્રશ્નોત્તર

૫૫

પ્રશ્ન ૫૦—અલોકના મધ્યમાં લોક છે કે કેમ ?

ઉત્તર—મધ્યમાં છે. અલોકાન્તર્ગત છે.

પ્રશ્ન ૫૧—લોકાકાશના સર્વ પ્રદેશમાં સૂક્ષ્મ એકેન્દ્રિય જીવો કાયમ સરખી સંખ્યામાં જ હોય કે તેમાં વધઘટ હોય ?

ઉત્તર—સરખી સંખ્યામાં હોય પરંતુ દરેક જીવ, દરેક નિર્ગોહ(તેના શરીર) અને નિર્ગોહના ગોળા અસંખ્ય આકાશપ્રદેશને આવલંબીને જ રહેલા હોય.

પ્રશ્ન ૫૨—લોકાકાશના દરેક પ્રદેશે, પુણ્યલ પરમાણુઓ ને તેના રક્ષો એક સરખા હોય કે ઓછાવત્તા હોય ?

ઉત્તર—સરખા ન હોય. ઓછાવત્તા થયા કરે, પરંતુ કાયમ છૂટા પરમાણુ ને તેના રક્ષો અનંતા હોય.

પ્રશ્ન ૫૩—વૈકિય, આહારક કે તેજસ શરીર નવું વિકુર્વતાં તે તે પ્રકારના સમુદ્ધાત કરવા પડે કે કેમ ?

ઉત્તર—વૈકિય શરીર વિકુર્વવું હોય ત્યારે વૈકિય સમુદ્ધાત, આહારક શરીર વિકુર્વવું હોય ત્યારે આહારક સમુદ્ધાત અને કોઈ જીવ ઉપર અતુચક કે ઉપદાત કરવા માટે તેજોલગ્નિ ક્ષેત્રવલી હોય ત્યારે તેજસ સમુદ્ધાત કરવા પડે.

પ્રશ્ન ૫૪—સમુદ્ધાત જીવ કઈ કઈ કર્મપ્રકૃતિના ઉદયથી કરે છે ?

ઉત્તર—વેદનીય કર્મના ઉદયથી વેદના સમુદ્ધાત, મોહનીય કર્મના ઉદયથી કપાય સમુદ્ધાત, પરભવમાં ગમન કરવા વળતે ઔદારિક કે વૈકિય શરીરવડે મરણ સમુદ્ધાત અને વૈકિય, આહારક ને તેજસ સમુદ્ધાત તે તે શરીરનામકર્મથી અને કેવળી સમુદ્ધાત ઔદારિક શરીરવડે થાય છે.

પ્રશ્ન ૫૫—સૌધર્માદિ દેવલોકના, નવ ઐવેચકના અને પાંચ અનુચર વિમાનનાં નામ શા ઉપરથી પડ્યાં છે ?

ઉત્તર—એ શાશ્વત નામ છે, અર્ધવાળા છે પરંતુ તેના અર્ધ પ્રમાણે ત્યાં વસ્તુ વિગેરે હોવાનું ન સમજવું.

પ્રશ્ન ૫૬—ભરતાદિ ક્ષેત્રનાં અને મેરુ વિગેરે પર્વતોનાં નામ શા ઉપરથી પડ્યાં છે ?

ઉત્તર—એ બધાં શાશ્વત નામ છે અને તેના અધિષ્ઠાતા-સંરક્ષક દેવોનાં નામ ઉપરથી તે નામ પડ્યાં છે.

પ્રશ્ન ૫૭—જંબૂદ્વીપાદિ દ્વીપોનાં અને લવણાદિ સમુદ્રોનાં નામો શા ઉપરથી પડ્યાં છે ?

ઉત્તર—એ નામો પણ શાશ્વત છે. તેના અધિષ્ઠાતા જંબૂદ્વીપનો અનાદૃત

દેવ, લવણસુદ્રનો સુરિથત દેવ અને ત્યારપછીના દ્વીપો ને સસુદ્રોના ઠરેકના અધિ-
ષ્ઠાતા એ એ દેવો બુદ્ધાંબુદ્ધાં નામોવાળા છે, તેને દ્વીપ કે સસુદ્રના નામ સાથે સંબંધ નથી.

પ્રશ્ન ૫૮—દેરાસર શબ્દનો અર્થ શું છે ?

ઉત્તર—એ દેવાશ્રય શબ્દનો અપભ્રંશ શબ્દ છે, 'દેવાશ્રય એટલી જોમાં દેવોની મૂર્તિઓનું સ્થાપન છે તેના આશ્રયરૂપ' એ અર્થ સમજવો.

પ્રશ્ન ૫૯—દીક્ષા પ્રસંગે તોગજ વ્રતારોપણાદિ પ્રસંગે માંડવામાં આવે છે તેને નાણુ કહે છે એનો અર્થ શું છે ?

ઉત્તર—એ નંદી શબ્દનો અપભ્રંશ છે. નંદી શબ્દ સગવસરણુવાચક છે. એના પડઠાઓમાં અથવા ચાંદીની ગનાવેલ હોય તો તેમાં સમવસરણુના વ્રણ ગઠની રચના કરાય છે. તેના પહેલા ગઠમાં ૧૨ પર્ષદાની રચના કરાય છે, બીજા ગઠમાં તિર્થેશો અને ત્રીજા ગઠમાં વાહનો ગતાવવામાં આવે છે. અને ઉપર ચૌમુખીનાં બિંબ બિરાજમાન કરવામાં આવે છે.

પ્રશ્ન ૬૦—કેવળી કેવળીસસુદ્ધાત કરે ત્યારે સર્વ આત્મપ્રદેશો શરીરની બહાર નીકળે તે વખતે શરીરમાં આત્મપ્રદેશો રહે કે નહીં ?

ઉત્તર—એટલા આકાશપ્રદેશોમાં શરીર રહેલું હોય તેટલા આત્મપ્રદેશો તેમાં પણ રહે, કારણ કે દરેક આકાશપ્રદેશ એકેક આત્મપ્રદેશ મૂકવાનો હોય છે, લોકાકાશના આકાશપ્રદેશ જેટલા જ એક જીવના આત્મપ્રદેશો છે. **કુંવરજી**

શિશુ-પ્રાર્થના

વિજયનાદ

અમે તો વીર પ્રભુનાં બાળ, અમે તો સદા વિજયને વરશું;
અમે તો આર્યભૂમિનાં બાળ, અમે તો આર્યધર્મને ધરશું.
કુસંપ ને કલેશો સૌ છોડી, સદા સંપન્નો હરશું,
મતલેહનાં બંધનો તોડીને, સતપથે વિચરશું. અમે તો
સારાસારનો લેહ વાણીને, વિનય વિવેકને વરશું;
ક્રોધ માન માયા સધળાને, હૃદયથી દૂર કરશું. અમે તો
અહિંસાનો મંત્ર સ્વીકારી, દીનનાં દુઃખો હરશું;
સ્વધર્મના રક્ષણને મારે, સદા પ્રાણને ધરશું. અમે તો
દાન શિયળ તપના પ્રભાવે, લવળધન દૂર કરશું;
શ્રદ્ધાવંત સ્વરૂપ બનીને, મોક્ષ મહાપદ વરશું. અમે તો

મગનલાલ મોતીચંદ શાહ

શ્રી તત્ત્વાર્થસૂત્રમ્-સાનુવાદમ્ ।

સપ્તમોઽધ્યાયઃ

અનુવાદકાર—મુનિ શ્રી રામવિજયજી

સૂત્ર—(૧) હિંસાઽનુતસ્તેયાવ્રજપરિગ્રહેભ્યો વિરતિવ્રતમ્ ॥ (૨)
દેશસર્વતોઽણુમહતી ॥

હિંસા અસત્ય ચોરી મૈથુન, પરિગ્રહથી અટકતાં,
એમ ત્રતતણુ પંચ લેહ પાપી, પાપસમૂહને વારતાં;
દેશથી જે અટકતાં તે, અણુવ્રતી જગમાં કદા,
સર્વથી જે અટકતાં તે, મહાવ્રતી જગમાં લણુવા. ૧

સૂત્ર—(૨) તત્સ્યૈવાર્થ માવનાઃ પચ્ચ પચ્ચ ॥ (૪) હિંસાદિ-
પિવિહાસુત્ર ચાપાયાવચ્ચદર્શનમ્ ॥ (૫) દુઃસ્વમેવ વા ॥

તે તે વતોગી સ્થિરતામાં, ભાવના પંચ પંચ ભાણી,
એમ ભાવના વળી સર્વ મળતાં, પચ્ચીશની સંજ્ઞા ગણી;
હિંસાદિ દોષે નહિ અટકતાં, જીવ ઇંદુભવ પરભવે,
આપતિ ને અનિષ્ટતાના, દુઃખગણુ સવિ અનુભવે. ૨

સૂત્ર—(૬) મૈત્રીપ્રમોદકારુણ્યમાધ્યસ્થ્યાનિ સત્ત્વગુણાધિકક્લિશ્ય-
માનાવિનેયેષુ ॥ (૭) જગત્કાયસ્વમાવૌ ચ સંવેગવૈરાગ્યાર્થમ્ ॥

જગતના સવિ જીવમાંહિ, ભાવના મૈત્રી ભલો,
શુણાધિક વળી જીવમાંહિ, ભાવના પ્રમોદ જ કલો;
સંસાર દુઃખે તપત જીવો-માંહિ ક્રુણા આણુનો,
અપાત્ર જડ અજ્ઞાની જનમાં, મધ્યસ્થતા પીછાણુવો. ૩
જગતના સ્વભાવ બદળી, આદરો સંવેગતા,
દાયતાણુ સ્વભાવ સમજી, આદરો વૈરાગ્યતા;
સંવેગ ને વૈરાગ્ય સારું, જગત કાય સ્વભાવના,
સ્વરૂપો વિચારી આત્મધ્યાને, રમો થઈ વળી એકમના. ૪

સૂત્ર—(૮) પ્રમત્તયોગાત્પ્રાણવ્યપરોપર્ણ હિંસા ॥ (૯) અસદ્ભિધાનમ-
નુતમ્ ॥ (૧૦) અદત્તાદાનં સ્તેયમ્ ॥ (૧૧) મૈથુનમવ્રજ ॥ (૧૨) મૂર્છા પરિ-
ગ્રહઃ ॥ (૧૩) નિઃશલ્યો વ્રતી ॥ (૧૪) અગાર્યનગારશ્ચ ॥ (૧૫) અણુવ્રતોઽગારી ॥

પાંચ પ્રમાદે વશ પડીને, જીવના પ્રાણ જ તણી,
વિયોગતા કરતાં જના તે, પાપ હિંસા અવગણી;
અસત્ય ભાષણુ બોલતાં તે, દોષ અનુત સેવતાં,
નહિ હીથેલી વસ્તુ લેતા, સ્તેય દોષ જ પામતાં.

❧ (૫૭) ❧

૫૮ શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ [માગશર

મૈથુનથી અષ્ટમ સેવે, પરિચ્છ મૂરછા કહી,
એ પાંચ દોષે જીવજાણુને, અવિરત માનેા સહી;
પાંચ દોષે કાળૂ ધરતાં, શદ્યતા ફરે તજી,
અવિરત ભાવેા ફરે યાતાં, વિરતિ જીવે ભજી. ૬
વિરત જીવે લેદ્ર બેથી, સૂત્રમાંહિ સંગ્રહા,
અગારી પ્રથમ લેદ્ર માની, અણગારી બીજે મેં સુધ્યા;
અગારી ધરતાં અણુવતોને, શુણુવતી શિક્ષાવતી,
એમ બાર વ્રત આહકે બનીને, પામતાં સંયમ રતી. ૭

સૂત્ર—(૧૬) દિગ્દેશાનર્થદંડવિરતિસામાયિકપૌષધોપવાસોપમોગપરિ-
મોગાતિથિસંવિભાગવ્રતસંપન્નશ્ચ । (૧૭) મારણાન્તિકીં સંલેખનાં જોષિતા ॥

(૧૮) શંકાકાંશ્વાવિચિકિત્સાન્યદટ્ટિપ્રશંસાસંસ્તવાઃ સમ્યદટ્ટેરતીચારાઃ॥

(૧૯) વ્રતશીલેષુ પન્ન પન્ન યથાક્રમમ્ ॥

દિશાતણા પરિમાણુ વ્રતને, દેશ અવગાસિકે ભણું,
અનર્થવિરતિ વ્રત સામાયક, પોસહ વ્રત જ ગણું;
ઉપસોગ ને પરિલોગમાંહિ, પરિમાણુ જ મન ધરું,
અતિથિતણા સંવિભાગ ધારી, ફરે સંયમ આદરું. ૮
આશાધનાની મરણુ અંતે, સેવના શાસ્ત્રે કહી,
સુણી ધારી વિષય વારી, હૃદયમાંહિ સદહી;
સમકિત મૂલે બાર વ્રતના, અતિચારે હવે કહું,
મનથી ધરતાં દોષ તજતાં, શ્રાવક ધર્મ જ વહું. ૯
સમકિત શુણુના અતિચારે, પંચ સુણે એકમના,
શંકા કાંક્ષા વિતિગિચ્છા, પ્રશંસા સંસ્તવતણા;
વ્રત શીલોના અતિચારે, પંચ પંચ જ વળુંવે,
પ્રથમાંહિ વ્રતના અતિચારે, તજી શુણુને ક્રેપાવે. ૧૦

સૂત્ર—(૨૦) વન્ધવધચ્છલિચ્છેદાતિમારોપણાન્નપાનનિરોધાઃ ॥ (૨૧)

મિથ્યોપદેશરહસ્યાભ્યાસ્યાનકૂટલેસ્વક્રિયાન્યાસાપહારસાકારમંત્રમેદાઃ॥ (૨૨)

સ્તેનપ્રયોગતદાહતાદાનવિરુદ્ધરાજ્યાતિક્રમહીનાધિકમાનોન્માનપ્રતિરૂપકલ્પ -

વહારાઃ । (૨૩) પરવિવાહકરણપરિગૃહીતાપરિગૃહીતાગમનાનફક્રીડાતી-

વ્રકામામિનિવેશાઃ । (૨૪) ક્ષેત્રવાસ્તુહિરણ્યસુવર્ણધનધાન્યદાસીદાસકુપ્યપ્રમા-

ળાસતિક્રમાઃ ॥

અંધ વધ ને છવિરુદ્ધ, અતિભાર આશે પાણી,
અન્નપાન-નિરોધ પંચે, અતિચાર વિદેશણા;

અતિચાર તજતાં પ્રથમ વ્રતને, શુદ્ધિ લાગે એનિવરા,
 વ્રત બીજાને સાંભળીને, દોષ તજશે શુભધરા; ૧૧
 ઉપદેશ ખોટો આળ દેતાં, ફટ લેજો લેખતાં,
 થાપણે વળી આળવીને, શુભ વાત પ્રકાશતાં;
 અતિચાર ત્યાગી ધર્મરાગી, વ્રત બીજાને આદરે,
 સત્યવાદી સત્ય વદતાં, શુભ જગ થશે વિસ્તરે; ૧૨
 ચોરને વળી મદદ દેતાં, અદત્ત વસ્તુ લાવતાં,
 દાણચોરી ફટ તોલા, ફટ માપા રાખતાં;
 વસ્તુમાંહિ લેળસેળા, ફરે મૂર્ખશિરોમણિ,
 અતિચાર સેવે શુભ ન રહેતે, વ્રત બીજાને અવગણી; ૧૩
 પરવિવાહે દોષ મોટો, પરિગ્રહિતા ભાવમાં,
 અપરિગ્રહિતા સ્થાનમાંહિ, દોષ છે પરભાવમાં;
 અનંગકીડા તીવ્ર કામે, દોષ પંચક સેવતાં,
 વ્રત જ ચોથું મલિન થાતાં, શુભ થશે ચૂકતાં; ૧૪
 ક્ષેત્ર વાસ્તુ રૂપ સોનું, ધન્ય ધાન્ય જ ધારણાં,
 દાસ દાસી ધાતુ હલકી, પંચ દોષ જ વારણાં;
 સંખ્યાધરી ન દોષ સેવે, મિશ્ર દોષો દાખવે,
 વ્રત પંચમ મલિન થાતાં, શ્રાદ્ધ શુભ ન સાચવે; ૧૫

સૂત્ર—(૨૫) ઋર્વાધસ્તિર્યગ્વતિક્રમક્ષેત્રવૃદ્ધિસ્મૃત્યન્તર્ધાનાનિ ॥

(૨૬) આનયનપ્રેક્ષ્યપ્રયોગશબ્દરૂપાનુપાતપુદ્ગલક્ષેપાઃ ॥ (૨૭) કંદર્પકૌ-

ત્કુચ્યમૌર્ચ્યાસમીક્ષ્યાધિકરણોપભોગાધિકૃત્વાનિ ॥ (૨૮) યોગદુષ્પ્રણિ-

ધાનાનાદરસ્મૃત્યનુપસ્થાપનાનિ ॥

ભાષી દિશી અધો દિશી, વળી તીચ્છો સ્થાનમાં,
 ધારણાથી અધિક ભાતાં, દોષ ત્રણે માનમાં;
 ક્ષેત્રવૃદ્ધિ દોષ ચોથો, પાંચમો હું હવે લખું,
 યાદી ચૂકે વ્રત દિશાની, દોષ-પંચકને હણું; ૧૬
 ધારેલ દિશી માનથી વળી, અધિક દિશી સ્થાનની,
 વસ્તુ અણવે મોકલે વળી, લહેર ચૂકે વ્રતતણી;
 શબ્દ રૂપે દોષ સાધે, પુદ્ગલોને ફેકતાં,
 દેશાવગાસિક વ્રતતણા એ, દોષ-પંચક સેવતાં; ૧૭
 કંદર્પકૌરો દોષ પહેલો, સૂત્રમાંહી સાંભળ્યો;
 ચેષ્ટાતણો છે દોષ બીજો વાચાળ બીજાને શુભયો;
 અધિકરણો સંભળ કરતાં, વસ્તુ ભોગે અધિકતાં,
 અનર્થવિરતભાવમાંહી, દોષ-પંચક દેખતાં; ૧૮

मन वयन ने कायदेरा, अशुभ व्यापारो बाने,
सानाधिकाना बावभाही, आदरबाव नहि सने;
वाही यूके बान भूले, दोष अग्रीश सेवना,
सानाधिकाना दोष तज्जता, थाय सपर बावना. १८

सूत्र—(२९) अग्रत्यवेक्षिताप्रमार्जितोत्सर्गादाननिक्षेपसंस्तारोपक्रम-
णानादरः मृत्युपस्थापनानि ॥ (३०) सचिच्चसंवद्वसंमिश्राभिववदुष्पक्वा-
हाराः ॥ (३१) सचिच्चनिक्षेपपिधानपरव्यपदेशमात्सर्यकालातिक्रमाः ॥

उत्सर्ग वस्तु अहणु स्थापन, वणी संधारताभी,
हाथनी प्रतिदिनता वणी, प्रमार्जना सने बाणी;
दोष त्रलुने अम सेवे, पोसहि आदर नहि,
वाही यूके दोष-पयक, पोसहि थाये सहि. २०
सचिच्च द्रव्ये सचिच्च अध्ये, सचिच्चनी वणी मिश्रता,
काही वस्तु काही पाकी, दोष आहारे धतां;
लोप ने परिभोग वस्तु, उह्वे परिभालुभां,
शुलुधरा ते दोष सेवे, तततलु ते स्थानभां. २१
सचिच्च वस्तु छेक राणे, उपर सचिच्च भूकतां,
अमिच्च वस्तु छेक राणे, उपर सचिच्च हाकतां,
व्यपदेश ने मत्सरपणु वणी, काणने उह्वेधतां,
अतिथितलो सविभोग साधे, दोष-पयक भूकतां. २२

सूत्र—(३२) जीवितमरणाऽऽशसाभिन्नानुरागमुखाबुधनिदानकर-
णानि ॥ (३३) अनुग्रहार्थ स्वस्यातिसर्गो दानम् ॥ (३४) विषिद्रव्यदा-
नप्राप्रविशेषात्तद्विशेषः ॥

छवितां छच्छा भरलु छच्छा, मित्रनी अनुरागता,
सुभतलु अनुबंध छच्छे, करे वणी नीदानता;
सद्वेगलुना पांय दोषो, टाणतां बाही वासना,
विरतिसंघे धर्मरंगे, थाय सुहर बावना. २३
परतलु उपकार गाटे, स्ववस्तुने परिहरे,
दान धर्म वा थाय इडे, सूच्छना हरे करे;
विधि ने वणी द्रव्यहाता, पात्रता थाथी कही,
दानभां अवतार थातां, विशेषता मन गहगही. २४

इति संग्रहकार-वाचकप्रवर-श्रीमदुमास्वातिविरचित-तत्त्वार्थद्वये शा-
स्त्रविशारद-कविरत्नाचार्य-श्रीमद् विजयामृतसूरीश्वरपादपद्मपरागस्वादरागे
पद्मपद-मुनिरागविजयविरचितगुर्जरभाषानुवादसंकलितः सप्तमोऽध्यायः ॥

પ્રભાવિક પુરુષો

ગપદ્ધરખેલડી (૫)

સરિતા ગોદાવરીના તટ પર આજે વહેલી સવારથી અનહદ માનવમેદની બમી હતી. ચૈત્ર શુકલ પ્રતિપદા (ચૈત્ર શુદ્ધ ૧)ના દિવસનું માહાત્મ્ય આ પ્રદેશમાં અતિ મોઢિરું છે. શક સંવત્સરનો આરંભ એ દિનથી થતો હોઈ, એ માંગલિક દિવસની ઉજવણી દક્ષિણ પ્રદેશમાં વૃત્તન વર્ષના પ્રારંભ તરીકે જનતા હર્ષપૂર્વક કરે છે.

સરિતાના કાંઠા પર નાનાં-મોટાં સંખ્યાબંધ મંદિરો અને વચમાં વિરામસ્થાનો આવ્યાં હતાં. આગળ જતાં એક સુંદર બગીચો રાત્ર્ય તરફથી થોડાં સમય પૂર્વે તૈયાર કરવામાં આવ્યો હતો. એમાં ભત્તચતનાં વૃક્ષો તેમજ રંગબેરંગી પુષ્પોનાં શોભાઓ લુદી લુદી કરામતથી ક્યારા કરી એવી રીતે ઉગાડવામાં આવ્યાં હતાં કે હરકાઈ આગતુકનું એ પ્રતિ સહજ લદ્ય આકર્ષાય અને એમાં વાપરેલી કળાનો સહજ ખ્યાલ આવે. મધ્ય ભાગે એક મનોહર પ્રાસાદ શોભી રહ્યો હતો. એની સામે મોટો મંડપ કોરણી યુક્ત રચ્યો ઉપર ખડો કરવામાં આવ્યો હતો. આ મંડપની શીળી છાયામાં પૂર્વે રાત્ર્ય નરકના કેટલાય સામાજિક, ધાર્મિક પ્રસંગો ઉજવાઈ ગયા હતા. ઉદ્યાનમાં શોભેલાં વિવિધ ભત્તનાં ફૂલ-ઝાડોની મીઠી સુવાસ વચ્ચે આ મંડપ હેઠળ ખેસી બિહદ જનના વિચેચનો અથવા તો રાજકર્મચારીના બ્યાનો સાંભળવાનો લાભ પ્રતિજ્ઞાપુરના ગણીતા આગેવાનોએ લીધો હતો. આમવર્ગને કેવળ નદીકાંઠા પર જોબા રહી આ મંડપ હેઠળ ચાલી રહેલી પ્રવૃત્તિના માત્ર દૂરથી દર્શન થતાં.

આજના ધાર્મિક દિન માટે ઉપર વળું-

વેલી મર્યાદાનાં બંધન દોલા કરવામાં આવ્યાં હતાં. પ્રાતઃકાળની આવશ્યક ક્રિયાઓની પૂર્ણાહુતિ થતાં ઉક્ત મંડપ હેઠળ મોટી સભા ભરવામાં આવતી. પુરવાસી જનોને એમાં ભાગ લેવાની સંપૂર્ણ છૂટ હતી. એ વેળા લુદા લુદા વિદ્વાનોનાં ધાર્મિક પ્રવચનો થતાં. દેશ-પરદેશના બિન્નબિન્ન દર્શનદક્ષો સ્વમંતવ્યો સાદી ભાષામાં અને સરલ રીતે-જમ બને તેમ અતિ લંગાણુ કયાં વગર-જનરચિને માફક આવે તેવી રીતે રબૂ કરતા. સારી એ કાર્યવાહી પ્રતિપાદક શૈલીમાં ચાલતી. ખંડનવૃત્તિને કે વિતંડાવાદને જરા પણ સ્થાન મળતું નહોતું. આ સભામાં ખૂદ રાજવી પોતે હાજર રહેતા અને સર્વ ધર્મ પ્રત્યે સમભાવ દર્શાવવામાં પોતે કેટલા દત્તચિત્ત છે તેનો પુરાવો આપતા. મધ્યાહ્ન થતાં આ સભાની પૂર્ણાહુતિ થતી અને એકવ થયેલ સમૂહ, કંઈ ને કંઈ નવીન જ્ઞાન મેળવ્યાના આનંદસહ નગરની દિશામાં પાછો વળતો. સારો થે દિન આનંદ-પ્રમોદમાં ભૂતીત થતો. આ ઉપરાંત પ્રબળની લુદી લુદી ભૂતિઓ કેટલીય ભૂતની વ્યવહારિક વિધિઓ ઉજવણી-રૂપે આચરતી-એમાં દેવ-દર્શન અને મિષ્ટ પદાર્થોનું જમણુ અગ્રભાગ ભજવતાં. આટલા સામાન્ય જ્ઞાન પછી યુનઃ આપણી નજર મનો-રમ ઉદ્યાનના પેલા સભામંડપ તરફ ફેરવીએ.

અહીં આપણા આચાર્ય શ્રી યશોભદ્રસૂરિજી પણ પોતાના શિષ્યો સહિત એ વિદ્વજ્ઞોદીમાં ભાગ લઈ રહેલા દષ્ટિગોચર થાય છે. રૂપેરી ધંટડીના મીઠા સરોદ સમ તેઓનો વચનો સભાજનો એકધારી શાંતિથી સાંભળી રહ્યા છે.

“ભગ્વાત્માઓ ! આપ સર્વેએ જુદા જુદા વિદ્વાનોના મુખથી પ્રચલિત દર્શનો સંબંધી તત્ત્વજ્ઞાનને અંગે સાંભળ્યું છે. એ ષડ્દર્શનમાં જૈન દર્શનનો સમાવેશ થાય છે. અહીં એ દર્શનના સંબંધમાં કંઈ જ કહેવામાં આવ્યું નથી એમ કહીએ તો ચાલી શકે. આ પ્રદેશમાં એ અણુ-મૂલાં તત્ત્વોનો પ્રચાર ઝોછા છે એમ એ ઉપરથી ધારણા બાંધી શકાય. બીજું કારણ એમ પણ કહી શકાય કે પ્રચલિત દર્શનોની વિચારસરણી સહ ઘણી બાબતોમાં એ દર્શન જુદું પડે છે.

“જૈન દર્શન” પોતાનું અસ્તિત્વ અનાદિ કાળનું છે એમ દર્શાવતાં એ વાત પર ભાર મૂકે છે કે જેમ જગતની આદિ નથી તેમ એ જગતમાં જે ક્રેટલાક દ્વંદ્વો નજરે ચડે છે તેની પણ આદિ નથી. એ જોડલામાં સમ્પત્ત્વ અને મિથ્યાત્વ રૂપ જોડણું પણ છે. સાચું થાને વસ્તુસ્વરૂપનું યથાર્થિત જ્ઞાન એનું નામ સમ્પત્ત્વ; એથી વિપરીત તે મિથ્યાત્વ. જો કે આ ટૂંકા અક્ષરો પાછળ જુદી જુદી દૃષ્ટિએ લાંબી વિચારણા કરાયેલી છે અને એ સર્વ બરાબર ધ્યાનમાં લેવાય તો નાનો દેખાતો ‘સમ્પત્ત્વ’ શબ્દ ક્રેટલો મહત્ત્વનો છે એનો સાચો ખ્યાલ આવે. જૈન દર્શન મુજબ પ્રત્યેક સર્વિણીમાં અથવા તો ‘યુગ’ ના નામે જોળખાતાં સમયમાં ચોવીસ તીર્થંકરો થાય છે. તેઓશ્રીનું કાળ દ્રવ્ય-ક્ષેત્ર-કાળ-ભાવને ધ્યાનમાં લઈ, પોતે પ્રાપ્ત કરેલ કેવલજ્ઞાનના બળથી આમર્ષના ઉપકાર અર્થે ઉપદેશ પદ્ધતિ નિયત કરવાનું છે. પૂર્વે કહી ગયા એ જાતનું ‘સમ્પત્ત્વ’ કેમ વિશેષ પ્રમાણમાં પ્રસારે અને એનાથી જીલટા સ્વભાવવાળા ‘મિથ્યાત્વ’નો કેમ હ્રાસ થાય એવા માગે ચોજવાનું છે.

“આભના ‘કળિયુગ’માં-અમારી ભાષામાં કહ્યું તો આ ‘પ્રથમ આરા’ માં જે તત્ત્વજ્ઞાન

‘જૈન દર્શન’ તરિકે આલેખાય છે એના પ્રણેતા અંતિમ તીર્થંકર શ્રી વર્ધમાન જિન હોઈ શ્રી મહાવીરસ્વામી છે. તેઓશ્રીએ પ્રથમ પરીષદો સહન કરીને આ અણુમૂલાં તત્ત્વોનો સ્વજીવનમાં પ્રસક્ષ સાક્ષાત્કાર કર્યો ત્યારપછી જ સૃષ્ટિના સર્વ જીવોને એ અમૃત તત્ત્વોનું પાન કરાવવાની એક માત્ર પરમાર્થ ભાવનાથી એનો પ્રચાર આરંભ્યો. એમના પટ્ટશિષ્ય શ્રી ઇન્દ્ર-ભૂતિ નામે ગૌતમગોત્રવાળા થયા. ગુરુ શિષ્ય વચ્ચે તત્ત્વજ્ઞાન અંગેની વિવિધ ચર્ચાઓ થઈ. એ સર્વના સમૂહને ‘દાદશાંગી’ તરીકે પ્રસિદ્ધિ મળી. દાદશાંગી થાને બાર અંગોના સમૂહ, વિવિધ પ્રકારના જ્ઞાનથી ભરેલો છે. એ બધામાં જે મુખ્ય વાત પર વજન મૂકવામાં આવ્યું છે તે આત્માના ઉદ્ધારનું છે. સૌ વાતોમાં ‘ચેતન અને જડ’ અર્થાત્ ‘આત્મા અને કર્મ’ કિંવા ‘જીવ અને પુદ્ગલ’ ની વાત મુખ્ય છે.

“એ વિષયનું જોડું અવગાહન કરનારને નથી તો ઇશ્વરને જગતકર્તા તરીકે જોળખવાની જરૂર રહેતી કે નથી તો સૃષ્ટિની રચના કાણે કરી? ક્યારે થઈ? અથવા તો એનો અંત કેવી રીતે આવશે? એ વિચારની શૂંચોના વચનમાં અટવાવું પડતું. કેવળ કર્મરાજે પાથરેલી જાળ અને એમાં ફસાયેલ જીવોનાં રપટ દર્શન થાય છે. મદારી જેમ માંકડાને મરજી મુજબ નાચ નચાવે છે તેમ કર્મરાજ જીવોરૂપી વાંદરાને જાત-જાતના વેશ ભળવાવે છે. ટૂંકમાં કહીએ તો જડ એવા કર્મોએ, જડતાનું—પુદ્ગલલાલસા-નું—એકધારું સાત્ત્વજન્ય પાથરી દીધું છે. એમાં ચેતન્ય દશા અવરાઈ જવાથી આત્માઓ ભાન ભૂલી વિવિધ પ્રકારના અભિનયો ભળવે છે.

“કાળ-સ્વભાવ-ભવિતભ્યતા-કર્મ” અને પુરુષાર્થરૂપ પાંચ સમવાય થાને કારણો સારાએ જગતના તંત્રનું નિયંત્રણ કરે છે. ઇશ્વરને

અંક ૨ નો]	પ્રભાવિક પુરુષો-પટ્ટધર બેલડી	૬૩
------------	------------------------------	----

જગતકર્તા માનવાની અગત્ય જોઈ દર્શનને રહેતી જ નથી; તેમ નથી રહેતી જરૂર એ ઇશ્વરને અવતાર લેવાવવાની. સંપૂર્ણપણે આત્મસાક્ષાત્કાર કરવો અને કર્મલેપથી સર્વથા મુક્ત થવું એ જ એમાં સાચા ઇશ્વરપણાની નિશાની છે. એ દશા પ્રાપ્ત કરનાર પ્રત્યેક આત્મા ઇશ્વર યાને પરમાત્મા છે. એ આત્માઓ જે રથને વસે છે-કાયમને માટે રહે છે-એ સ્થાન તે મોક્ષ-અર્થાત્ત્વ લક્ષણોક. કિંવા ‘સચ્ચિદાનંદ દશા’. જૈન દર્શન અનુસાર પ્રત્યેક પ્રગતિવાંછુ આત્મા, સમ્યકત્વનો સધિયારો લઈ, મહાત્માને યોગ્ય કરણી આપેલી એમાં સંપૂર્ણતા પ્રાપ્ત કરી પરમાત્મા બને છે. આત્મા પરમાત્મપદ પ્રાપ્ત કરે છે ત્યારે જ્ઞાન, દર્શન, સુખ અને બળવશ ચાર વસ્તુઓમાં અનંત શક્તિનો ધારક બને છે અર્થાત્ત્વ એ ચાર ત્રીજો એનામાં અંત વગરની પ્રકાશી બેઠે છે. એના નેરે એ એવી અપૂર્વ સ્થિતિ અનુભવે છે કે જે વર્ણવવાને ઉપમા જરૂરી નથી.

“જૈન દર્શનમાં ‘જ્ઞાનદર્શનચારિત્રાણિ મોક્ષમાર્ગઃ’ નામનું સ્વ પ્રથમ પદ ધરાવે છે. જેમ ખાણમાંથી નીકળતું સોનું ક્યારા આદિના સંયોગે એટલી હદે વિકૃત દશામાં હોય છે કે જોઈ નથી તો એ પૂરી તેજસ્વિતા દર્શાવતું કે નથી તો એ પૂર્ણ પીળા વર્ણને ધરતું; પણ જુદા જુદા પ્રયોગો પછી જ્યારે એ શુદ્ધ દશા પ્રાપ્ત કરે છે ત્યારે એ રંગ અને ગુણમાં પૂરા આંક મેળવે છે. એ જ ઉદાહરણ આત્માને લાગુ પાડતાં કહેવું જોઈએ કે અનાદિકાળથી કર્મબંધથી લેપાયેલ તે સંસારરૂપી રંગભૂમિમાં નવા નવા અભિનયો ધારણ કરે છે અને પૂર્વે કહ્યા પ્રમાણે પોતાના મૂળ સ્વરૂપની પિછાન એને થતી નથી-પિછાન થયા છતાં એ સ્થિતિ પ્રાપ્ત કરવાની સાચી તમન્ના ઉદ્ભવતી નથી.

તમન્ના જગ્યા છતાં એ પ્રતિ વળવાનો સાચો રાહ હાથ ધરતો નથી ત્યાંકુપી તેનું સંસાર-ભ્રમણ ચાલુ રહે છે. દશાની માફક કર્મવડે ધક્કા ખાતો તે આડોઅવળો અથકયા કરે છે.

“આમ વિશ્વભરમાં આત્મા અને કર્મ વચ્ચે અર્થાત્ત્વ જીવ અને અજીવ વચ્ચે સતત સંગ્રામ ચાલ્યા કરે છે. એ બે તત્ત્વની રમત સરળતાથી જનસમૂહ સમજી શકે એ સારૂ જ્ઞાની ભગવંત શ્રી તીર્થંકરદેવે નવનો ચમત્કારી અંક પસંદ કરી એની શુંથણી નિમ્ન પ્રકારે કરી છે.

“આત્મા યાને જીવ, અજીવ સાથેના સંગ્રામમાં મર્યાદા રહેતાં શુભ કરણીદ્વારા પુન્ય અને અશુભ કરણીદ્વારા પાપ નામના પદાર્થોનો સંચય કરે છે. એ સંચય કરવાની ક્રિયાનું નામ આશ્રવ કહેવાય છે. પુન્ય કે પાપ આશ્રવે તો કર્મ યાને અજીવના દળિકો કે રેણુઓ જ છે. એનો આશ્રવ એટલે આત્માની સાથે યોગ. આશ્રવ જેમ આવવાની ક્રિયા તેમ સંવર એ રોકવાની ક્રિયા છે. આત્મા જ્ઞાનદશામાં પ્રગતિ સાધી શ્રદ્ધતા ધારે તો એ કર્મદળિકોને પોતા સાથે લળતાં રાખી શકે છે. વધારે જાગૃત બની પૂર્વે જે લળી ગયાં છે તેવા કાર્મોને ખેંચી નાખે છે એ ક્રિયા તે નિર્ગર કહેવાય છે. ઉપર જોયું તેમ કર્મદળિકોનું આગમન અને આત્મા સહ જોતપોત થવું એ અંધ કહેવાય છે. આત્મા જેમ જેમ વધારે પ્રમાણમાં જાગૃતિ દાખવે અને મૂળ સ્વભાવ પ્રતિ પગલાં સારંગી નવ્ય તેમ નવો સંચય તો અટકી જ પડે પણ પહેલાં થઈ ચૂકેલાની પણ ઝાટકણી થવા માંડે. આમ અંધના સાંધા ઢીલા પડવા માંડે. સદંતર એ છૂટી જાય. તે ક્રિયાના ફળનું નામ મોક્ષ. અજીવ જોડેનાં સંગ્રામમાં એકવ થયેલ કર્મસંચયને સર્વથા નાશ થતાં જ આત્મા સ્વતંત્રદશા યાને પોતાનું મૂળ સ્વરૂપ પ્રાપ્ત કરે છે. કહ્યું છે કે—

**દમ્ભે વીજે યથાત્યન્તે, ન રોહતિ વીજાંકુરઃ
કર્મવીજે તથા દમ્ભે, ન રોહતિ ભવાંકુરઃ ॥**

ઉપરની ક્રિયાને જૈનદર્શનમાં નવતત્ત્વરૂપે વર્ણવેલ છે.

૧ જીવ. ૨ અજીવ. ૩ પુન્ય. ૪ પાપ. ૫ આશ્રવ. ૬ સંવર. ૭ નિર્જરા. ૮ ધર્મ અને ૯ મોક્ષ. એ નવતત્ત્વ તત્ત્વજ્ઞાનમાં પ્રવેશવા સારુ પાયારૂપ મનાય છે. જો કે એ પ્રત્યેક તત્ત્વને અગે અતિ લંબાણથી વિવરણ કરાયેલ છે, એના બેદપ્રભેદ પણ ઝોઝાં નથી, એમાંનાં કેટલાક પર તો સંખ્યાબંધ ગ્રંથો રચાયેલા છે પરંતુ એ સર્વ પર લંબાણ કરવાનો અગ્રે સમય નથી. જિજ્ઞાસુ હૃદયે એ અંગેની પિપાસા છીપાવવા માંગતાં હોય તેમના સારુ અમારી વસતિના દાર ખુલ્લાં જ છે. સ્વત્ત્વ પર મુસ્તાક રહી, આવશ્યક કરણીમાં અતિચાર ન આવે એ વાત લક્ષ્યમાં રાખી, પરમાર્થ દ્રષ્ટિએ જ્ઞાનચર્ચા કરવી એ અમારો ધર્મ છે.

“અહો એકવ થયેલ શ્રોતાગણના મોટા ભાગનું” માનસ શક્તિઅનુસાર પિછાની લઇ, જ્ઞાની ભગવંતનાં વચનોમાંથી મારી દ્રષ્ટિએ સારરૂપ તારવણી કરી, શક્ય સરલતાથી રજુઆત કરી છે. એ સૌ કોઇના આત્મસંશ્રય અર્થે થાવ એ જ અવ્યયર્થના છે.”

આચાર્યશ્રીનું વક્તવ્ય સમાસ ચતાં જ રાજ્યીએ ઉપસંહાર કરતાં જણાવ્યું—“વિદ્વાન પુરુષોની ગોઠી સાથે જ અપૂર્વ કલ્યાણરૂપ છે. આજના માંગલિક દિવસે પ્રજાજનોએ અવનવું જ્ઞાન પ્રાપ્ત કર્યું છે. એમાં પણ આપણા આંગણે પધારેલા શ્રગણપુંગવે સાદી ભાષામાં જે અમૃતપાન કરાવ્યું છે એ આપણા માટે નવું હોઇ, પ્રગતિનો કોઇ અનૈરા પયગામ પહેંચાડે છે. ‘આત્મા ક્યાં તો ભેચી કાઢિએ પહેંચાતા

પ્રભુનો પૂર્ણ ભક્ત બને છે’ અથવા તો પ્રકૃતિનો છેડા કાડતાં શૂન્યતામાં ભળી નય છે’ એવા પૂર્વે થયેલી વિદ્વાનોની ચર્ચામાંથી નીકળતો ધ્વનિ છે, પણ આજે આપણા નવીન અતિથિએ એમાં એક નવી ભાત પાડી છે. આત્મા ધારે તો માત્ર મહાત્મા જ નહિ પણ પરમાત્મા બની શકે છે, એમ તેઓ કહે છે. સાથે એમ પણ જણાવે છે કે સુક્રિત એ શૂન્ય દશા નથી પણ સંપૂર્ણ આનંદમય દશા છે. આમ આજે નવી દિશાના-નૂતન વિચારસરણીનાં દાર ખુલ્લાં છે. એ માર્ગ ખોડવા જેવો છે. મારી તેઓશ્રીને પ્રાર્થના છે કે મારા નગરમાં તેમજ આ તરફના પ્રદેશમાં તેઓ એ જ્ઞાનનો પ્રચાર કરે. અલખત, ભદ્ર-શંકર સાથેની વાતચીતથી મારા જાણુવામાં આવ્યું છે કે તેમને કંડક આચારનું પાલન કરવું પડે છે એટલે મારી સૂચનાનો અમલ કરવામાં એાછી અગવડ ન ગણાય, છતાં હું એટલી ખાત્રી આપું છું કે મારાથી બનતી દરેક સગવડ હું તેઓશ્રીને કરી આપીશ. મને સૌ કરતાં વધારે સુન્દર વાત તો એ લાગી છે કે—એ સંતની વાણીમાં કંઈશતા, કહુતા કે અન્ય પરના આશ્વેષનું નામનિશાન નથી. પ્રતિપાદક શૈલીએ સ્વમંતવ્ય રજુ કર્યું એ જ એમનું ધ્યેય ભેડીને આંખે વળગે છે. મત કે સંપ્રદાય અંગેની એચતાણુનો છસારો પણ નથી. એટલે તેઓશ્રીના વિદ્યારથી જનતાને લાભ જ થવાનો સંભવ છે એમ મારું માનવું છે. તેઓએ પધારી આપેલ જ્ઞાનના લાભ માટે આભાર માનતા મારી સૂચના પ્રતિ લક્ષ્ય દોરવા તેઓશ્રીને આગ્રહભરી વિનંતિ છે.”

સભા બરખાસ્ત થઇ. વસતીમાં જ્યેષ્ઠા યશોભદ્રસુર કેરી રીતે રાખના અતિથિ થઇ આ મંડપમાં પધાર્યાં એની વાત આવતા અંકે કહેશું.

ચોકરી

અહાર પાપસ્થાનકની સંજ્ઞાય-વિવેચન યુક્ત

અગાઉ અહાર પાપસ્થાનક અને ખાર ખાવનાની સંજ્ઞાયોની મુદ્ધત યુક્ત અમારા તરફથી અહાર પાંડવામાં આવી હતી તે ખવાસ થઈ જવાથી મોત્ર અહાર પાપસ્થાનકની સંજ્ઞાયની અર્થ સાથેની યુક્ત અહાર પાંડવામાં આવી છે. સંસારચક્ષિના હેતુબુદ્ધ અહાર પાપસ્થાનકને યંપૂર્ણ રીતે સમજી તેનાથી કષ્ટ રીતે બચી શકાય તેને લગતું આ યુક્તમાં સાદી ને સરલ ભાષામાં વિવેચન કરવામાં આવ્યું છે. આ સંજ્ઞાયો શ્રીમદ્ ઉપાધ્યાયજી મહારાજશ્રી યશોવિજયજીની રચેલી હોવાથી તેમાં ધણુ રહસ્ય સંભાવવામાં આવ્યું છે. એક એક સંજ્ઞાય એક-એક મંથની ગરજ સારે તેવી રહસ્યપૂર્ણ છે. સૌ કામગ્નિ આ યુક્તનો લાભ લેવા જેવો છે. પૃ. ૧૪૦ કિંમત સાત ત્રણ આના.

શ્રી શાંતિનાથ ચરિત્ર સંસ્કૃત ગદ્યમંથ.

આ ચરિત્ર અમે ઘણા વખત અગાઉ છપાવેલ તે હાલ મળતું નહોતું. હમણાં તરીને છપાયેલ છે. નવા સંસ્કૃત ભાષાના અભ્યાસી સાધુ સાધ્વી વિગેરેને ઘણુ ઉપયોગી છે. સરલ ભાષાવાળું છે. બ્યાખ્યાનમાં લંચવા લાયક છે. શ્રીતાને આનંદ ઉપજાવે તેવું છે. કિંમત રૂ. ૪) પોસ્ટેજ આડ આના.

સ્નાત્ર સંગ્રહ અને અષ્ટપ્રકારી પૂજા.

આ યુક્ત હાલમાં જ અમે છપાવી છે. તેમાં શ્રી દિવ્યદ્રશ્ય તથા પૃ. વીરવિજયજીના સ્નાત્ર ઉપરાંત પૂર્વાચાર્યકૃત સ્નાત્ર જે હાલમાં પ્રચારમાં નથી તે દાખલ કર્યું છે. તેમાં શ્રી ઋષભદેવનો ને પાર્શ્વનાથનો એમ બે કળશ છે. જેને પાસે સ્નાત્ર લાગાવવા હોય તેને માટે શાંતિનાથજીનો કળશ પણ દાખલ કર્યો છે. ત્યારપછી શ્રી દેવવિજયજીકૃત અષ્ટપ્રકારી પૂજા દાખલ કરી છે તે અષ્ટપ્રકારી પૂજા કરતાં દરેક પૂજના પ્રારંભમાં બોલવા લાયક છે. તેમાં તે પૂજા સંબંધી જ વર્ણન છે. ખાસ કંઈ કરવા લાયક છે. કિંમત ત્રણ આના રાખવામાં આવી છે. ખાસ મંગાવો.

શ્રી ઉપમિતિ ભવપ્રપંચા કથા ભાષાંતર.

ભાગ ૧-૨-૩-૪.

પ્રથમના ૩ ભાગમાં આખા મંથનું ભાષાંતર સંપૂર્ણ આવે છે. આ એક અપૂર્વ અને અજોડ ગ્રંથ છે. ત્રણ ભાગ મળીને કિંમત રૂ. ૬૦ છે. ચોથા ભાગ તરીકે તે મંથનના પૂર્ણ શ્રી સિદ્ધર્ષિગણીનું ચરિત્ર ધણુ વિસ્તારથી આપવામાં આવ્યું છે. તેની કિંમત રૂ. ૩) છે. ત્યાર બાગના રૂ. ૧૨૦

Reg. No. B. 156

શુક્રે વેચાણ મગાવનારને સૂચના

શ્રી ત્રિપષ્ટિ શલાકા પુરુષ ચરિત્રનો સેટ, શ્રી ઉપદેશપ્રાસાદ ભાષાંતરનો સેટ તથા શ્રી ઉપગિતિ ભવપ્રપંચા કથાનો સેટ મગાવનારને જણાવવાનું કે-સેટની જે કિંમત ઓછી લેવામાં આવતી હતી તે હવેથી શુક્રમાં જણાવ્યા પ્રમાણે પૂરી લેવામાં આવશે.

શ્રી વૈરાગ્યકલ્પલતા ગ્રંથ

ઉપાધ્યાય શ્રી યશોવિજયજીકૃત આ પદ્યગ્રંથ ગ્રંથ અમદાવાદનિવાસી પंडित ભગવાન દાસ હરખચંદ તરફથી હાલમાં બહાર પડેલ છે. ગ્રંથ ઉપગિતિ ભવપ્રપંચા કથાનું સ્મરણ કરાવે તેવા તે જ સ્વરૂપમાં બનાવેલો છે. અત્યુત્તમ ગ્રંથ છે. શ્લોક સંખ્યા સાત હજાર છે. કિંમત રૂ. ૬૧ રાખેલ છે તે અમારે ત્યાંથી પણ મળશે. જરૂર મંગાવો ને લાભ લ્યો.

શ્રી ગુણવર્મા ચરિત્ર ભાષાંતર

મૂળ સંસ્કૃત ઉપરથી પंडित પાસે શુદ્ધ ગુજરાતીમાં ભાષાંતર કરાવીને પં. શ્રી વીર-વિજયજીના ઉપાશ્રય તરફથી હાલમાં પ્રગટ કરવામાં આવેલ છે. કિંમત આઠ આના ખાસ વાંચવા લાયક છે. પોસ્ટેજ બે આના. જરૂર મંગાવો. અમારે ત્યાંથી મળી શકે સત્તર બેદી પૂજા કરનારની ૧૭ કથાઓ આમાં છે.

પંચ પ્રતિક્રમણ સૂત્ર-મૂલ. શાસ્ત્રી

હિંદી સુંદર ટાઇપમાં છપાવેલ આ શુક્રમાં પંચ પ્રતિક્રમણ, નવ સ્મરણ, ચૈત્યવંદન, સ્તવન, શુભિ, હાંદ તથા વિધિઓ વિગેરેનો સમાવેશ કરેલ છે. વિદ્યાર્થીઓને ખાસ અભ્યાસ કરવા યોગ્ય છે. કાગળની અતિશય મોંઘવારી છતાં જ્ઞાન-પ્રચારનો હેતુ ધ્યાનવવા માટે અમે કિંમત વધારી નથી. છૂટક નકલના આઠ આના. સો નકલના રૂ. ૪૫. પોસ્ટેજ ત્રણ આના.

શ્રી આત્મપ્રબોધ ગ્રંથ-મૂળ

પंडित શ્રી જિનલાલસરિફેત ગદ્યગ્રંથ આ ગ્રંથ બહુ જ ઉપયોગી છે. તેમાં સમકિત, દેશવિરતિ, સર્વવિરતિ તથા પરમાત્મસ્વરૂપદર્શક ચાર પ્રકાર પાડેલા છે. કિંમત રૂપિયા દોઢ પોસ્ટેજ સાત આના. ખાસ અભ્યાસનામાં વાંચવા લાયક છે તેમજ શ્રોતાવર્ગને અચૂંત આનંદ સાથે લાભ કરે તેવા છે.

શ્રી શ્રીચંદ્ર કેવળી ચરિત્ર

આ સંસ્કૃત પદ્યગ્રંથ ચરિત્રના કર્તા શ્રી સિદ્ધર્થ છે. ચરિત્ર ઘણું રસિક છે. બ્યાખ્યાનમાં વાંચવા લાયક છે. કિંમત રૂપિયા એક. પોસ્ટેજ પાંચ આના. આયર્થિક વર્ધમાન તપના માહાત્મ્ય અને પ્રભાવ સમજવા માટે આ ચરિત્ર ખાસ ઉપયોગી છે.

અરુક: લાહ ગુલાબચંદ લલ્લુભાઈ-શ્રી મહોદય પ્રિન્ટિંગ પ્રેસ, દાણાપીઠ-ભાવનગર.